

Uitgeverij Houtekiet
t.a.v. Jury Mathilda prijs 2001 en Gouden Gids prijs
Vrijheidsstraat 33
B-2000 Antwerpen
Belgie

Betreft: Wedstrijd Mathilda prijs/ gouden gids prijs

Bijlage: 1 manuscript geschreven door 1 persoon die graag mee wil doen aan betreffende wedstrijd.

28 Maart 2000.

Gegroet, Jury,

Hierbij zend ik jullie het manuscript van mijn eerste helemaal zelf geschreven boek (verhaaltjes tel ik niet mee)
Ik hoop dat jullie enig plezier beleven aan het beoordelen ervan, ik heb er hart, ziel en veel kostbare tijd in gestoken.

Titel is: De Chaos en de Logica.

Nou, veel leesplezier,
Tata,
Wendela

*Alles wat 'raar' gevonden wordt,
Ligt buiten het eigen begripsvermogen
En de eigen belevingswereld.
Daar die twee bij de meeste mensen zeer klein zijn,
Leven zij te midden van een legioen aan 'rarigheden'.*

Edgar Allen Poe.

Ik ben gek.

Althans, dat denk ik. Of ik word het. Is daar verschil tussen? Tussen gek zijn en gek worden? Ik ga op de grond zitten en bonk met mijn achterhoofd tegen de muur. Ik moet steeds blijven nadenken van mezelf, want misschien sijpelt mijn verstand dan minder snel weg. Als een regenton met een lekkend kraantje. Drup, drup, weer een beetje minder verstand. En de vrij gekomen ruimte wordt opgevuld met gekte. Of met helemaal niets, zodat mijn hoofd steeds leger wordt, tot er niets over blijft. Een leeg hoofd. Nooit meer denken. Ik rol met mijn achterhoofd over de muur. Ik sluit mijn ogen en probeer er niet te zijn. Maar er zit wel iets in mijn hoofd. Iets. Het snuift, gromt, klauwt over mijn binnenste. Ik druk mijn voorhoofd nu zo hard tegen mijn knieën tot het pijn doet. Het gaat er niet uit. Ik probeer te herinneren wanneer Het er dan in gekomen is, maar dan komt er een zwart gat in mijn herinnering, als gaten in een breiwerkje. Er zijn stukken uit mijn geheugen weg. Ik weet nog wie ik ben, waar ik vandaan komen, en, alsof dat belangrijk is, heel veel van toen ik nog erg klein was. En mijn familie leden zie ik voor me als foto's in een album. Alleen gezichten, geen namen. Hoe kom ik hier? Ik weet dat Het er zit. Het vindt het fijn in mij, ik voel het grommen van tevredenheid. Misschien wordt ik wel gek omdat ik denk dat er iets in mijn hoofd zit. Als ik dat niet meer denk, is alles weer normaal. Ik probeer me voor te stellen dat ik langs een strand loop, met zon op mijn huid. Want de zee vind ik mooi. Ik blijf met een dun draadje verbonden met de ik in de kamer. Het draadje wordt terug getrokken, als een vlieger. Ik blijf in de kamer. Ik doe mijn ogen weer open en staar de duisternis in. Ik ben alleen. Dat wil ik niet, want ik ben bang dat er dan vreemde dingen gebeuren. Maar ik ben ook bang wanneer er veel mensen zijn. Dat is alsof ze je insluiten, tot je wordt opgeslokt in de massa en geen individu meer is. Gek zijn, is dat zoals nu, of is dat wanneer je schreeuwt en danst op een been in het rond met zes zenuwen doktoren om je heen? Of komt dat nog bij mij? Of zou je gewoon van het ene op het andere moment gek zijn? Zou dat er met mij zijn? Opeens, pats, boem..... Ik luister naar de geluiden buiten de kamer. In de kamer is stilte, als een zeepbel om mij heen. Ik druk mijn knieën zo dicht mogelijk tegen mij aan. Wanneer ik me zo klein mogelijk maak, misschien verdwijn ik dan gewoon, zo klein tot niemand me meer terug kan vinden. Dan past het Iets niet meer in mijn hoofd, dan moet het er uit en ben ik vrij. Ik ben niet vrij, ookal kan ik overal heen waar ik maar wil en doen waar ik zin in heb. Want die donkere plek achtervolgd mij. Ik ben een gevangene van mijn eigen hoofd, van het Iets daar binnen. Ik denk aan de motorrijder die ik vanmiddag zag. Hij is vrij. Ik zou ook wel willen rijden, zo hard ik kan, met veel wind om mijn hoofd, tot Het Iets gewoon weggeblazen wordt en mijn hoofd net zo licht wordt als de wind. Of zou Het zich dan vast klauwen aan mijn gedachten? Zoals toen ik mijn hoofd uit de deur van de trein stak. Een koele wind om mij heen, maar de donkere plek bleef. En toen viel die man uit de trein. Ik probeer me te herinneren hoe dat nou precies ging, maar de gaten in het breiwerkje worden steeds groter. Ik zie hem voor mij de rails op rollen..... Niet aan denken. Ik vouw mijn armen om mijn hoofd om mijn oren te bedekken, want ergens beneden in het huis is iemand heel hard gaan zingen. Ik denk maar weer aan de motorrijder. Dat zijn fijne gedachten. Ik probeer me voor te stellen dat ik achterop zit, en dat we heel hard gaan. Achter mij de vrijheid, en voor mij een veilig persoon waar ik me aan vast kan houden. Vrijheid en toch veiligheid. Ik heb geen van beide op het ogenblik. De motorrijder had er stoer uit gezien, als iemand die nergens bang voor is. Met laarzen en een leren jack. Maar hij zag er ook eng uit. Interessant eigenlijk eerder. Door vreemde littekens op zijn gezicht en hals. Ik laat mijn vingers over mijn gezicht gaan op de plek waar de littekens zaten. Eentje vanaf het midden van zijn linker oog recht naar beneden. En 3 op zijn rechterwang naar zijn oor, onder elkaar, alsof een beest met een grote klauw naar hem had uitgehaald. En een heel kleintje boven zijn linker wenkbrauw, dat bijna niet opviel door de rest. Maar mij viel het wel op want ik had in een hoek heel lang zitten kijken, terwijl hij mij niet zag. Er komen hier veel vreemde mensen. Misschien is dit een soort gekkenhuis waar de gekken vanzelf naar toe gaan, als een magneet. Dan zit ik hier goed, dan hoor ik hier. Maar ik voel me niet thuis, ik wil weer weg maar ik weet niet waarheen. Een gedachte dwarrelt in mij op als vlinder. De motorrijder, die gaat weer weg, misschien kan hij mij meenemen, en dan op mij letten, dan hoef ik niet meer bang te zijn. Achterop de motor.... Gek, ik ben gek, want welke motorrijder neemt nou een wildvreemd meisje mee dat nergens heen wil. Maar er broedt nu een plannetje in mij. Ik zoek mijn borstel en begin mijn haar te kammen. Om het idee er uit te borstelen. Want ik wil mee, ik weet het zeker, al weet ik niet waarom. Om niet meer alleen te zijn, denk ik. Ik zeg gewoon "hé, waar ga je heen" en daarna "hé, daar moet ik ook heen". Ik borstel van de opwinding zo hard dat 't pijn doet.

Misschien glijdt de motor wel uit en val ik zo hard met mijn hoofd op de weg dat alle rotte plekken er uit gaan. Dat ik in een klap weer normaal ben en weer alles over mezelf weet. Dan kan ik weer helder denken.

“Ik ben Doenger”

“Vreemde naam. Waar kom je vandaan?”

“Jij stelt te veel vragen. Kan het jou wat schelen waar ik vandaan kom?”

“Dat was pas mijn 3^e vraag. En nieuwsgierigheid is gezond, weet je”

“Het is maar hoe je het bekijkt”

Ik kijk hem aan. Rare kerel. Rare naam ook. Wat moet hij hier dan wel? Ik vraag het hem.

“In ieder geval kwam ik hier niet om de vragen te beantwoorden van een nieuwsgierig meisje met haren als een zonsondergang.”

Hij praat ook zo vreemd. Beetje dichterlijk. Ik zeg niks en blijf naar hem kijken. Er valt genoeg te zien. Hoop littekens, vooral die ene grote verticale over z'n wang. Bizar. Hoe zou hij daar aan komen?

“Zit me niet zo aan te gapen. Wat moet je nou?”

“O, sorry, zeg dan meteen dat je geen zin hebt om te praten”

“O, wil je praten, zeg dat dan meteen”

Een tijdje blijven we stil tegenover elkaar zitten. Ik heb honger en kijk begerig naar het brood dat hij bij zich heeft. Ik heb al dagen niets gegeten. Hij ziet het en schuift het brood in mijn richting. “Hier, als dat is wat je wou” Hij zwijgt even. “Ze zeggen altijd dat ze willen praten, maar eigenlijk zijn het gewoon zielenpoten”

“O, als je die bedoelt” en ik wijs met mijn hoofd in de richting van een groepje vage types op een kapotte bank “daar hoor ik niet bij. Ik ben ook op reis, net als jij. Ik mocht hier wel blijven slapen van die daar” ik wijs weer.

Ik verwacht nu een vraag van ‘wat moet je hier dan’ of ‘waar ga je heen’, maar hij zegt niks. Hij drinkt uit een groezelige thermosfles, het ruikt naar koffie. Ik durf het brood niet zo goed aan te raken, omdat ik dan ook een zielenpoot ben. Voorzichtig pulk ik er een stukje af en zuig er op. Heel lekker.

“Waar ga je naartoe?” Mijn hamvraag, waar ik naar toe heb gewerkt. Hij reageert anders dan ik hoopte. Hij noemt geen plaatsnaam.

“Mevrouw met haren als een schuurbrand, mag ik ook weten hoe u heet? Misschien beantwoord ik dan wel uw vele vragen want dan weet ik tegen wie ik het heb.”

“Celeste”

“Ha! Zo zie je er ook uit!”

“...?”

“Weet je niet wat je naam betekent? Celeste is ‘hemels’ in het Frans. Heel wat beter dan Doenger”

“En wat betekent Doenger dan?”

“Ha, ze begint weer met ‘r gevraag. Treurig. Doenger betekent treurig. In het Russisch” Hij veegt zijn haar uit z'n gezicht en ziet er zelf ook opeens treurig uit.

“Kom je uit Rusland?”

“Nee. Maar ik ben er wel geweest. Nou jij weer”

“En waar ga je naar toe?”

“Naar nergens”

Ow, wat moet ik daar nou mee. Ik kan niet zeggen ‘ik ga ook nergens naar toe’ Ik schuif dit nieuwe probleem voor me uit in de hoop dat hij iets anders zegt waar ik me in vast kan bijten. Ik bedenk opeens dat hij mijn 1^e vraag nog niet beantwoordt heeft en stel hem opnieuw.

“Wat kan het jou nou schelen waar ik vandaan kom?”

Zelfde antwoord als daarnet. Dan probeer ik het wel op een andere manier. Mijn nieuwsgierigheid barst bijna.

“En waar ben je nog meer geweest? Je hebt vast al veel gereisd”

“Jij interesseert je wel erg voor mij, hè?” Zou hij nou weer door hebben wat ik dacht? Ik bedenk een volgende vraag, maar weet plotseling niets meer. Ik kijk een tijdje naar hem en peuter aan mijn nagels. Mooie ogen heeft hij. Op vallend, in zo'n gehavend gezicht. Ik wacht tot hij zelf begint te vertellen, maar hij zegt niets.

“Ik dacht dat mensen die veel gereisd hebben ook altijd veel te vertellen hebben. Maar jij vertelt helemaal niets.”

“Maar jij stelde de verkeerde vragen”

“...”

Ik denk na, en begin dan voorzichtig “Welke vragen moet ik stellen, om de goede antwoorden te krijgen?”

“Welke antwoorden wil je hebben?”

“Waar kom je vandaan, wie ben je, wat moet je hier, waar ga je naartoe, wat.....” Ik haal even adem.

“Wil je dat weten? Dat zijn de oninteressantste vragen die er zijn. Want de antwoorden die erbij horen, zijn alleen maar feiten. Wanneer je ze eenmaal kent, zijn ze niet interessant meer. Ik zou je zoveel meer kunnen vertellen. Want ik weet veel, veel meer dan jij je kunt inbeelden. Kijk eens naar buiten, Celeste, zie je die vogels? Je weet niet waar ze vandaan komen of waar ze naar toe gaan. En je interesseert je er ook niet voor. Ik ben net als die vogels. Ik reis waar ik maar heen wil, zonder vertrekpunt en zonder bestemming. Waarom wil je die dingen dan van mij weten, en van de vogels niet?”

“...”

Ik sta perplex. Wat is dit voor vreemde man? Zo iemand heb ik nog nooit meegemaakt. Ik denk na, terwijl hij naar me blijft kijken. Ik zou willen zeggen “beantwoordt ze toch maar voor me, als een begin, daarna stel ik betere vragen”, maar doe ik het niet. Ik heb zo’n gevoel dat hij dan teleurgesteld zal zijn en helemaal niets meer zal willen vertellen, mij de antwoorden niet waard achtend. Plotseling krijg ik een gevoel dat ik enorm veel van deze man te weten moet komen, als een soort paniek, voor hij weg gaat en het te laat is. Maar wat wil ik eigenlijk weten?

“Wie ben je?”

“Zou jij de identiteit van de vogels willen weten?”

Begint hij weer. Hier word ik niets wijzer van.

“Je hebt of veel te verbergen, of je bent gewoon niet goed snik of je bent een ambtenaar, daar wordt je ook nooit wat wijzer van.” Hij lacht. Een hartelijke, doordringende lach. Ik zie dat hij ook een paar kiezen mist, alsof hij op zijn kaak geslagen is, maar wel een mooi, wit gebit heeft. “Ik ben gewoon Doenger, dat had ik al verteld, als ik me goed herinner. En verder niks, want verder heb ik niks nodig.”

Niks nodig hebben, dat moet wel mooi zijn. Ik denk na over hoe dat zal zijn, niks nodig hebben, omdat je alles al hebt misschien, maar ik kan het me niet voorstellen. Ikzelf heb helemaal niets.

“Dit gesprek verveelt me. Mooie rooie, jij hebt meer nieuwsgierigheid dan hersens en dat is een gevaarlijke combinatie” Hij staat op en loopt weg. Actie mislukt. Nu moet ik een nieuw iemand vinden die mij mee kan nemen, die mijn eenzaamheid kan weg nemen.

Er zijn mensen, die niemand kennen: geen verwanten, geen vrienden. Niemand kent hen, en zij kennen niemand. Ze hebben geen naam, en geen huis. Ze zwerven rond, zonder een eindbestemming, zonder doel. Ze gaan je voorbij, en je leeft door. Soms vraag je je af: wie was dat? Waar komt hij vandaan?

Zijn het gewoon eenzame vreemdelingen, of zijn het de engelen van God, die over de aarde zwerven, op zoek naar hun maker?

Ik denk aan niets. Mijn hoofd is leeg en voelt als een ballon.

Ik staar naar de barsten in het plafond.

Leegte.

Dit is het einde van de wereld, waar ik nu ben. Het is nog doodser dan ik me had voorgesteld.

Er gaan vliegen op mijn gezicht zitten, ik sla ze niet weg.

Doenger, de motorrijder, is vanochtend weg gegaan. Ik werd wakker van een brullend geluid. Dat geluid brengt hem waarheen hij maar wil. Vrijheid. Dat zou ik ook wel kunnen, maar waar ik ben is het einde van de wereld. Het einde gaat met mij mee, zoals de maan, wanneer je ‘s nachts loopt. Ik ben naar beneden gerend en heb gekeken hoe hij weg reed, terwijl ik op een plukje haar kauwde van teleurstelling. Ik doe mijn hoofd weer gewoon en staar naar een gebarsten spiegel aan de muur tegenover mij. Ik hoef niet op te staan om er in te kijken. Ik zie een meisje met springerig rood haar, heel mooi haar. Het past niet bij haar gezicht. Ze is mager, met ingevallen wangen. En erg bleek. Het lijkt of die wangen ooit blozend rood en vol zijn geweest. Lach kuiltjes erin. Maar ze lacht niet. Ik sta op om haar beter te bekijken en druk mijn neus tegen het glas. Ze heeft vreemde donkere ogen. Ik probeer er geheimzinnig mee te kijken. Ik wou dat ik van dat donkere, sluike haar heb, dat je voor je gezicht kunt laten hangen. Om er nog geheimzinniger uit te zien, en zodat niemand goed kan zien wat je denkt

Mijn haar laat me er vrolijk uit zien, terwijl ik dat niet ben. En ik ben zo geheimzinnig dat zelfs ikzelf niets van mij weet. Nu denk ik weer veel. Het ballongevoel is weg. Ik voel me heel kalm. En stil. Ik adem heel diep in en uit. Concentreer me op mijn ademhaling. Ik zou willen weg vliegen, zoals de vogels waar Doenger het over had. Dat niemand weet wie je bent, waar je heen gaat, waar je vandaan komt. Ik weet niet of dat fijn is. Ik probeer het me voor te stellen. Maar dat is bij mij toch al zo? “Hey, wijfie, je staat er daar of je wil op, stijgen”

Geschrokken doe ik m'n ogen open. Een verlopen figuur staat op van een matras in een hoek. Ik had hem nog niet gezien. “Kom er bij zitten, joh” Hij houdt een joint onder mijn neus. Hij ruikt vies. Ik schud van nee, walgend. Ik gris mijn tas van de tafel en ren de trap op. Ik bots tegen iemand op, geef geen sorry bij “hey, kejnne uitkijku”. Ik vlucht terug in de volkomen lege kamer waar ik gisteravond ook heb gezeten. Ik ben bang van mensen. Ik veeg glasscherven uit de vensterbank en ga er in zitten. Er hangen spinnenwebben aan de glaspunten in de sponning. Buiten is het stoffig en verstikkend warm. Het raam kijkt uit op een zwart steegje, de warmte zorgt dat de stank van vuilnisbakken in het steegje tot aan mijn raam komt. Alles is zo vreselijk troosteloos. Het benauwd me. Ik denk na dat eigenlijk niets nut heeft, alles op den duur zinloos zal zijn. En ik hoor nergens thuis, ik ben extra zinloos. Hier is geen thuis, zelfs geen betrekkelijke veiligheid. Ik ben al heel lang “op reis”, aan het zwerven. Hoe lang weet ik niet. Voortdurend met honger, uitgeput, met boenkende vraagwoordjes in mijn hoofd. Waarheen? Waarom? Waarvandaan? Wie? Ik heis mijn tas op mijn schouder en loop het huis uit. Ik kom er niet meer terug. Lopen, steeds maar gaan en je weet niet waarheen....

Ik ga op een bankje zitten en bekijk voor de zoveelste keer de tas die ik bij me heb. Ik weet nu uit mijn hoofd wat er allemaal inzit, maar geen van deze voorwerpen geeft een aanwijzing over wie ik ben. Ik durf de tas niet leeg te schudden, want helemaal onderin zit een klein glimmend pistool. Ik houd mijn handen in mijn tas en bekijk het pistool aandachtig, op zo'n manier dat niemand anders het kan zien. Ik probeer uit alle macht te bedenken waar hoe dat pistool in mijn tas is gekomen, maar er zit een zwarte nevel in mijn hoofd. Achter dat gordijn moeten alle antwoorden liggen, maar ik kan er niet voorbij komen. Het is klein en licht, zo eentje die iemand in z'n mouw of sok mee naar binnen smokkelt om een hoge pief neer te schieten. Was ik van plan iemand neer te schieten? Of heb ik het al gedaan? Ik huiver, ondanks de hitte. Ik stop het vlug weer helemaal onderin de tas en bekijk de andere voorwerpen. Een portefeuille met Duitse merken. Ik heb dus wel geld, maar ik kan het niet uitgeven want hier betaal je niet met Duitse merken. Heb ik dat geld gestolen? Er zit alleen maar geld in de portefeuille, geen identiteitskaart ofzo. Verder een mobieltje. Ik druk op wat knopjes tot ik het adresbestand heb gevonden. (Hoe weet ik zo precies hoe het ding werkt?) Er zit maar 1 telefoonnummer in, zonder naam erbij. Een 06-nummer, waarschijnlijk van een andere mobiel. Zal ik dat eens bellen? Ik stop de mobiel terug en bekijk een notitie boekje. Er staan een plaatsnaam, een adres, een tijd en een datum in. Bonn, Reichstag 20:00, 15-06-'39. Wat was er in 1939 in Bonn? Ik denk uit alle macht, maar weet niets. Ik weet zelfs niet welke datum het nu is. Welke dag, welk jaar. Het is onbelangrijk, ik moet eerst ontdekken wie ik zelf ben. Ik sta op en loop verder. Ik kijk naar de neuzen van mijn gymmen. De een steeds voor de ander, net of ze een wedstrijd houden en elkaar voortdurend inhalen. Ik loop nu al de hele dag, en behalve het brood van de motorrijder heb ik niets gegeten. Een tijd geleden had er eten in de tas gezeten, maar dat is allang op. De tas bungelt aan mijn schouder heen en weer. Ik probeer er wat stoerder bij te lopen, met mijn hoofd rechtop. Ik ben vast iemand met een geheimzinnige opdracht. Dan moet ik er ook geheimzinnig uitzien, en niet naar de grond kijken. Achter me hoor ik een laag gebrom van een motorvoertuig. Het klinkt zachter en ik hoor dat het voertuig stopt. Ik kijk niet om en loop door.

“Hey, Celeste!”

Ik stop maar kijk nog niet om. Iemand roept *mij*? Dan is er iemand die weet wie ik ben! Die me van alles uit kan leggen. Nu draai ik me om. Het is de motorrijder van vanochtend.

“Eh..... Doner,nee, Doenger?” Ik fluister het bijna. Nu zal ik nog niets weten, want hij weet niet meer dan mijn naam, en ik weet niet eens meer zeker of dat wel de goede naam is.

Hij blijft op de motor zitten, maar doet wel zijn helm af. “Ja, jij bent dat meisje van gisteren. Ik kwam je zoeken.”

Mij zoeken? Weet hij dan misschien toch wie ik ben? Maar hij geeft geen verder uitleg.

“Je had iets te vertellen.” Dit vraagt hij niet, dit zegt hij met grote zekerheid. Ik geloof dat er een klein lachje op mijn gezicht verschijnt, het eerste lachje in tijden, en ik knik. Ja, misschien kan hij me wel helpen, ik moet aan *iemand iets* zeggen. “Ja,”.... “Maar niet nu”..... “Ik weet nog niet hoe, ... wat”. Gestameld door mij. Hij zet zijn helm weer op en wijst achter zich. “Als je wilt, mag je mee” Ik klim achter op de motor en voel even later de wind langs mijn hoofd en door mijn haar gaan waar ik gisteren over gefantaseerd had. Ik sla mijn armen om het middel van de motorrijder. Nu heb ik iemand die mij misschien helpen kan. Alleen.... Hoe wist hij dat?

Ik buig mijn hoofd en staar in de thee, terwijl ik met beide handen het warme glas omklem. Ik weet dat de persoon tegenover mij nu op antwoordt wacht, maar hij zegt niets. Hij wacht alleen maar. Ik probeer te bedenken wat ik zal zeggen, maar mijn hoofd is leeg. Helemaal leeg. Ik probeer met mijn tong een stukje van de hamburger die ik net op heb tussen mijn tanden uit te peuteren.

“Celeste?”

Nu weet ik weer iets. “Ik... Ik heet niet Celeste, denk ik. Ik weet niet hoe ik heet.”

“Waarom zei je gisteren dan, dat je zo heette”

“Het was de eerste naam die ik bedenken kon. En het enige wat ik me kan herinneren.”

Nu moet ik verder vertellen. Ik gooi alles er in een keer uit.

“Ik weet niet wie ik ben, en waar ik vandaan kom, ik weet niets, helemaal niets” en ik blijf vertellen.

Nu de woordenstroom eenmaal begonnen is kan ik hem niet meer stoppen. Ik vertel alles, van de afgelopen weken (zijn het weken?) Hoe ik me voel, hoe ik rondgezworven heb en ook over de man in de trein, die eruit viel. Ik laat het geld en het notitieboekje zien, maar het pistool laat ik in de tas zitten. Iets weerhoudt me ervan daarover te vertellen. “Dus als je dacht dat ik iets te vertellen heb, dan heb je het mis, want ik weet zelf helemaal niets” besluit ik.

“Je hebt me nu anders al een heleboel verteld” Hij klinkt niet verbaasd, of ongelovig. Ik kijk op.

“Net een doos van Pandora: toen je eenmaal begon bleef je door kletsen, de deksel ging er niet meer op”

Wat dat nou weer te betekenen heeft, weet ik niet, maar ik ga er niet op in. Ik moet nu weer aan iets anders denken.

“Hoe wist je dat ik... Waarom kwam je terug?”

“Dat wist ik gewoon. Mensenkennis. Je zag er vrij wanhopig uit, of je iets behoorlijk dwars zat. En of je een hoop had meegemaakt. Ik dacht dat je wat kwijt wou, dat je iemand alles wou vertellen en ik wou die persoon wel zijn.”

“...”

Ik voel me dankbaar. Ik zie een beeld voor me van een motor die uit de lucht komt vallen met iemand met vleugels erop. Zal ik het toch maar zeggen van dat pistool?

“Je wilt nog meer zeggen”

Ik knik van nee. Ik drink de thee in een keer op.

“Misschien moet ik je gewoon even een dreun geven.....”

Ik moet een beetje lachen. Heerlijk om te lachen, wat heb ik dat lang niet gedaan.

“.....Maar je ziet er een beetje te beroerd uit om een dreun te krijgen.”

Ik staar naar een kettinkje om zijn hals met een houten kruisje en een zilveren ringetje eraan. Hij buigt zich over de tafel en kijkt me nu recht aan. “En wat moet ik nou met je doen?”

Ik geef geen antwoord. Ik weet het niet. Ik weet niet eens wat ik met mezelf moet doen. Ik speel een beetje met de mobiel. “Er staat een nummer in het geheugen. Eentje maar. Dat heb ik gebeld, een tijdje geleden. Iemand aan de andere kant zei ‘Celeste, ben jij dat? Is het gelukt?’ en toen heb ik opgehangen. Zo kom ik aan die naam, Celeste, ik denk wel dat ik het ben”

“Wat zou er gelukt moeten zijn?” Blijkbaar verwacht hij geen antwoord want hij begint meteen over iets anders. “Dat geld, laat het nog eens zien” Ik geef het hem. Hij blijft er lang naar kijken.

“Dat geld komt uit de DDR. Het is alleen wat waard aan de andere kant van de muur. Misschien kom je daar vandaan, maar.....” “Doenger, waar heb je het over?! De muur is toch allang af gebroken?”

Nou zitten we elkaar allebei verbaasd aan te kijken. “Lieve rooie, jij bent echt ver heen. Die muur staat er nog steeds. Helaas. Het ziet er niet naar uit dat die binnenkort zal worden afgebroken. Ik heb aan de andere kant gezeten, in Rusland, en geloof me, het is daar echt niet tof”

Ik denk dat ik glazig zit te kijken. “Ik weet niet welk jaar of wat ook het nu is, maar ik herinner me wel nieuwsberichten en films en muziek enzo, en ook een bericht dat die muur verdween. Allemaal mensen er langs rennen en die gaten in de muur slaan”

Hij fronst zijn voorhoofd. “Ter information, het is nu 1975, lieverd. En ik ga jou naar een dokter brengen.” Hij wijst op een afscheurkalender aan de muur, die bewijst dat hij gelijk heeft. Ik spring op en loop naar de vrouw achter de bar. “Mevrouw, kunt u ook zeggen welk jaar het is?” Ze kijkt me aan als of ik goed gek ben, en ze heeft natuurlijk nog gelijk ook. Ze wijst op de kalender en draait zich om. Ik draai me ook om en loop terug naar Doenger, die nu ook kijkt alsof ik heel erg gek ben.

“Ik ben gek” zeg ik daarom maar.

Hij knikt langzaam, staat op en pakt mij bij mijn arm. “Kom, ik weet wel een plek waar ze jou kunnen helpen.” Hij wil me mee naar buiten loodsen, maar ik begin heel hard te gillen. Ik houd niet meer op, ik blijf gillen. Doenger laat me geschrokken los en springt achteruit, en ik gil nog steeds. Ik zie gezichten om mij heen, geschrokken, verbaasde, bezorgde en nieuwsgierige gezichten. Ik blijf gillen, zelfs als ik het zou willen, zou ik niet meer kunnen ophouden. Ik gil alle gekte eruit, tot ik me helemaal leeg en hol voel. Alles schreeuw ik eruit, in 1 lange uitgerekte gil. Het lijkt of ik al uren en uren sta te gillen, wanneer er een grote hand over mijn mond wordt gelegd.

“Jij bent echt heel ver heen” gromt Doenger in mijn nek en hij haalt zijn hand weer weg zodra hij door heeft dat ik opgehouden ben. Ik voel me nu helemaal leeg en hol van binnen. Ik heb een gevoel of ik zo kan opstijgen en wegvliegen. Het suist in mijn oren en ik hoor nog steeds mijn eigen stem in mijn hoofd, als een echo. Er staan mensen om mij heen die van alles door elkaar vragen. Niemand durft dichtbij mij te komen, ze staan allemaal op een kleine afstand, alsof ik zo iemand kan bespringen. En dan ren ik ook echt op de mensen af, ze wijken uiteen en ik ren naar buiten. Ik weet niet waarheen, ik blijf rennen. Ik val, schaaf mijn knie, sta weer op en ren verder, bots tegen iemand op, ren verder, struikel ergens over en ren verder, rennen en blijven rennen. Kris kras door straten, straatjes, steegjes, dwars door tuinen, op goed geluk ren ik weet ik veel waarheen. Mijn gil zit nog steeds in mijn hoofd en verder, verder ren ik maar. Waarschijnlijk heb ik heel lang en heel ver gerend, wanneer ik in elkaar zak in een doodlopend steegje. Het is maar goed dat dat steegje dood loopt, anders was ik nog langer door blijven rennen. Ik hijg, ik ben helemaal buiten adem. Ik ga op de grond zitten met mijn hoofd tegen een muur. Ik probeer mijn gedachten weer een beetje op orde te krijgen, maar het enige wat ik bedenken kan, is: je hebt net een vriend verloren, er was iemand die jou kon helpen en nu ben je hem kwijt, nu ben je weer alleen. Maar Doenger had me zeker mee willen nemen naar een psychiater of gelijk door naar een inrichting. Zou hij dat doen? Iets zegt me van niet. Maar ik ben wel weggerend. Waarom ben ik zo gaan gillen en waarom ben ik weggerend? Ik was in paniek, maar waarvoor? Voor een dokter of inrichting? Doenger had me ergens anders heen willen brengen, dat weet ik zeker, al weet ik niet waarom dat zo zeker is. Nu pas merk ik dat ik de tas kwijt ben, die heb ik natuurlijk in het café laten liggen. Wat maakt het uit, ik had er toch niets aan. En dat pistool had me in de problemen kunnen brengen. Goed dat ik het kwijt ben.

Ik voel me heel kalm nu, heel rustig. Ik weet dat ik terug moet, want Doenger had me willen helpen. Hoe dan, eigenlijk? Hij weet nog minder van me dan ik zelf weet en dat is al niet veel. Toch moet ik hem terug vinden, want dan heb ik tenminste *iemand*. Ik ben weer alleen en dat benauwd me.

Ik masseer mijn slapen. Ik zit hier nu al een tijdje op de grond en ik ben stijf en koud. Ik sta op en probeer dezelfde weg terug te lopen. Maar waar ben ik? Waar ben ik vandaan gekomen? Ik weet het niet meer. Verslagen blijf ik staan en kijk naar de straten die ik in kan slaan. Dit is echt hopeloos. Ik ben een stomme trut, om zo impulsief te handelen, nogal logisch dat ik gek ben als ik mijn verstand niet gebruik. Ik loop op goed geluk een richting uit. Weer lopen. Altijd maar lopen. Ik schop mijn benen vooruit, en trap een tijdje tegen een blikje. Ik ben inmiddels bij een grote weg aangekomen, waar veel auto's rijden. Vlakbij is een tankstation. Ik blijf een tijdje staan kijken naar de voorbijgaande auto's zonder gedachten in mijn hoofd. Ik hoor een vaag bekend gebrom dichterbij komen. Het is niet van een auto, het is lager. Het hoort bij een motor die het tankstation op rijdt. Iets in mij springt blij op, als een plotseling los gelaten veer. Een mooier toeval bestaat niet. Ik wacht tot de motorrijder klaar is met tanken en naar binnen gaat om te betalen. Ik ga op het zadel van de motor zitten en wacht. Het duurt niet lang. Doenger kijkt heel even verbaasd, en dan kwaad, zodra hij me ziet. Hij duwt me van het zadel, gaat zitten en zet zijn helm op. Dan draait hij zich om en haalt mijn tas tevoorschijn. “Hier, mag je houden.” Hij duwt de tas in mijn handen. “Je had me wel eens mogen vertellen van dat pistool. Dat houd ik maar bij me, het is niet zo veilig bij jou.” Ik kijk naar de grond.

“....Sorry,..... sorry van vanmiddag..... ik.....”

“Je bent gewoon compleet gestoord” Ik knik. Ja, ik ben gestoord.

“Stap je nou nog op, of hoe zit het?”

Ik kijk hem ongelovig aan. Wou hij deze gek dan nog op zijn motor hebben?

“Ik had gezegd je te helpen en dan doe ik dat ook. Maar dan moet je wel normaal doen. Zo normaal mogelijk tenminste”

Achter ons toertert een auto. Ik stap op en daar rijden we weer. Ik druk mijn wang tegen Doenger's leren rug. Nu heb ik een vriend, iemand die mij helpt. Nu zal ik niet meer alleen zijn, dit is *mijn* vriend.

Doenger zit met zijn armen over elkaar in kleermakerszit op een stoel en de tafel tussen ons in.

“Heb je nu nog meer te vertellen?” Hij klinkt koud en afstandelijk.

Het is warm in deze ruimte, maar ik heb kippenvel. De keuken ziet er gezellig uit, maar ik voel me niet op mijn gemak en durf niet rond te kijken. Ik durf ook niet naar Doenger te kijken, en staar dus al een hele tijd naar een punt op de keukentafel. Ik schud van nee, maar ik voel dat hij me niet gelooft.

“Nee, nu weet je alles. Alles wat belangrijk is, tenminste. Ik had alleen van dat pistool verzwegen.”

“Zie je, als je wilt, dat ik je help, moet je wel alles vertellen”

“Hoe kun je mij nou helpen.”

“Ik ben vanmiddag, nadat je weg was gerend, bijvoorbeeld gaan na vragen of niet ergens iemand zochten. Een meisje met rode haren bijvoorbeeld, dat nogal verward overkomt. Maar je bent nergens kwijt, ze zoeken je niet, je bent niet weggelopen, niet ontvoerd en ook niet ontsnapt en je hebt niks op je geweten, geen strafblad, niets. Dus dat weten we dan, dan zijn we dus nog niks opgeschoten”

“Bedankt. Dat je dat allemaal doet en dat je me wilt helpen. Bedankt”

“In boeken en films zijn mensen met geheugen verlies altijd heel komisch, maar dit is gewoon bizar”

Ik pulk een beetje aan de tafelrand. Doenger staat op en loopt naar een vertrek ergens anders. Ik hoor hem praten met iemand, maar ik hoor niet wat ze zeggen.

We hebben heel lang gereden voor we hier kwamen, ik was bijna in slaap gevallen en zou anders vast van de motor af zijn gegleden. Zo te zien zitten we hier in de middle of nowhere, op een grote boerderij of zoiets, maar er staan veel vrachtwagens, trucks en motoren op het erf. Een soort pleisterplaats voor vrachtwagenchauffeurs?

Doenger schijnt een hoop mensen te kennen. Zodra we aan kwamen heeft hij me op een stoel geduwd en is zelf weggelopen en lang weggebleven. Waarschijnlijk heeft hij staan vertellen dat ik ontoerekeningsvatbaar ben of zoiets. Ik voel me moe en soeziger. De warmte in de keuken hangt als een deken om mij heen. Ik leg mijn hoofd op mijn armen op de keuken tafel. Een deur gaat open en voetstappen komen naar mij toe. Ik doe net of ik slaap.

Een zware stem broemt “t is wel een poppetje” en handen worden onder mij gehesen en ik word opgetild. Ik voel een paniek opkomen, maar ik houd me nog steeds slapende. Niet tegenspartelen. Niet gillen. Zo te merken gaan we een trap op en ik wordt op een bed gelegd. Ik word alleen gelaten en achter mij wordt de deur op slot gedraaid. Een gek moet je wel goed bewaken, natuurlijk. Je weet maar nooit.

Ik schrik wakker met een golf van angst en harde gil. Rondom mij is het volslagen donker. Ik blijf rechtop zitten en staar de duisternis in. Ik heb mijn kleren nog aan en lig niet onder de dekens. Ik durf niet van het bed af, omdat ik niet weet hoe de kamer rondom mij is. Ingesloten door het onbekende. Een deur gaat open en opeens is er een streep fel licht. Ik houd mijn arm voor mijn ogen vanwege het felle licht.

“Begin je nou weer? Kun jij ook iets zonder gillen?” Doenger staat in de deuropening. Achter hem staat een dikke vrouw, die ik al eerder heb gezien. Hij gaat op het voeteneinde van het bed zitten.

Ik probeer uit alle macht te bedenken wat ik zo juist gedroomd heb, maar de droom sijpelt sneller weg dan ik hem vast kan grijpen. De vrouw doet het licht voor ons aan en verdwijnt dan.

“Sorry. Ik had gewoon een nachtmerrie of zo. Er is niets”

“En waarover dan wel? Iets wat te maken heeft met Uwe Geheimzinnigheid?”

Hij lijkt erg chagrijnig omdat hij wakker is gemaakt.

“Nee. Ik weet niet meer waarover. Het was niet belangrijk”

“Tuurlijk. Daarom gilde je ook zo. Als dat een hobby van je is, beoefen ‘m dan overdag, zodat normale mensen gewoon kunnen slapen. Als er niets meer is zou ik dat nu weer graag gaan doen. Slapen. Zou jij ook ‘s moeten proberen, het is best aangenaam.”

Hij staat op, doet het licht uit en als hij zich omdraait zie ik dat een grote tatoeage zijn hele rug bedekt.

Hij draait de deur weer op slot. Nu ben ik weer alleen met het donker.

Ik sta op en kleeft me uit. Daarna ga ik in het bed liggen maar slapen lukt niet, dus kan ik Doenger’s advies niet opvolgen, hoe aangenaam het ook zou zijn.

“Je hebt de opdracht niet vervuld! Je bent mislukt! Nu moeten we je straffen!” Een zware donderstem schreeuwt over mij heen en ik voel me heel klein. Ik word in een diep eindeloos gat gegooid. Ik blijf vallen en vallen, terwijl er naast mij een kraai vliegt die voortdurend krast “Slapen, ga slapen. Slapen” Ik kan niet antwoorden want mijn hoofd en mond zitten vol watten. Nu lig ik op een grond in volslagen duisternis. Toch kan ik een muur zien, een eindeloos hoge en eindeloos lange muur, die in brand staat. Achter de muur klinken hulpkreten en schreeuwen en gillen van heel veel mensen. Maar aan mijn kant is niemand. Ik begin op de muur te slaan, die ijskoud aanvoelt. Het vuur doet me niets. Daar is de kraai weer, die probeert mijn ogen uit te pikken. Ik sla en schop om me heen. Ik vlieg overeind en gooi de deken van me af. In de kamer is het nu licht. Ik plak van het zweet en hijg een beetje. Er valt een streep zonlicht over het bed. Ik klim eruit, en zie dat er kleren op een stoel liggen. Mijn eigen kleren zijn verdwenen. Die waren toch smerig, dus trek ik de andere kleren aan. De deur zit nu niet op slot. Ik ga op onderzoek uit op deze verdieping en vindt een kleine badkamer. Even later laat ik heet water over me heen lopen. Met de droom nog een beetje in mijn hoofd –deze kan ik me wel precies herinneren- blijf ik heel lang onder de douche staan. Heerlijk voelt dat, ik was echt smerig. Even later zit ik weer aan de keukentafel met een bord gebakken eieren voor mijn neus. De dikke vrouw die ik al twee keer had gezien schommelt heen en weer door de keuken en doet van alles tegelijk. Hoewel het ochtend is staan er allerlei pannetjes op twee gasfornuizen te pruttelen, alsof ze nu al met het avond eten bezig is. De vrouw is aardig en babbelt er op los over van alles en nog wat, maar toch behandeld ze mij met enige afstand, alsof ik een klein kind ben dat toch niet alles begrijpt. Ze zegt steeds “och kind toch, och zo’n kindje toch”. Ik heb te horen gekregen dat Doenger weg is gegaan op zijn motor, maar “maak je over hem maar niet druk, die hangt overal en nergens rond” volgens de dikke vrouw. Niemand kon vertellen wanneer en of hij terug komt en waar hij heen is. Tegenover mij zit een dikke man met een grote snor en opgerolde mouwen die steeds maar blijft beweren dat “die halve gare indiaan zo’n leuk wijfie op de kop heeft getikt, en hoe die schooier ‘m dat geflikt heeft”. Ik begrijp niet waar hij het over heeft en laat het ook maar zo, maar ik geloof dat hij mij bedoelt met dat leuke wijfie. Hij probeert mij voortdurend te ondervragen over waar ik Doenger van ken en gelooft mij niet wanneer ik antwoord dat ik hem pas gisteren heb ontmoet en hem dus helemaal niet ken. Waarom hij Doenger een halve gare indiaan noemt begrijp ik ook niet. Wanneer ik mijn eieren op heb loop ik naar buiten, waar de zon mij verwelkomt. Het is heerlijk hier, na de drukte van de stad die mij benauwde. Ik voel me vrij. Ik loop een stal in, waar gen koeien zijn maar allerlei voertuigen, van tractors en pick-ups tot caravans en motoren. Ik klim een laddertje op en verberg mijn gezicht in het hooi, om de geur op te snuiven. Het ruikt naar vrijheid. Ik voel geen duisternis in mijn hoofd, ik voel me licht en blij. Ik wil nu nergens aan denken, alleen maar genieten van deze nieuwe plaats, waar ik zo lang mogelijk wil blijven. Heel lang lig ik soeziger in het hooi en geniet van de geur en de stilte om mij heen. Als ik hier voor altijd kon blijven liggen en heel de rest van de wereld vergeten, waar ik toch niet thuis hoor.....

Buiten hoor ik een bekend laag grommend geluid en ik spring overeind en ren naar buiten. Maar het is een andere motor. Ik voel me nu teleurgesteld om dat mijn enigste vriend mij alleen heeft gelaten.

Maar dat verdrijft de blijheid in mij en die wil ik vast houden. Dus denk ik aan niets. Ik ga op een berg oude auto banden zitten en kijk een tijd naar de mensen en voertuigen op het erf, die af en aan komen. Het is inderdaad een soort overnachtingspunt voor vrachtwagenchauffeurs en zo. En ze schijnen mekaar hier allemaal te kennen.

De zon voelt heerlijk op mijn huid en verdrijft elke duistere gedachte. Ik wil nergens aan denken nu. Ditmaal voelt een leeg hoofd erg prettig. Na een tijdje sta ik op en ga een beetje rondlopen. Ik loop heen en weer over het erf en maak rondjes om het huis en de andere gebouwen. Misschien loop ik nu al uren en uren, terwijl de zon vertrekt en er wolken komen. Ik blijf omhoog staan kijken hoe er steeds meer donkere wolken komen en er steeds meer wind komt. Het begint zachtjes te regenen, maar ik ga niet naar binnen. Ik blijf gewoon staan en voel de druppels om mijn gezicht neer komen. Ik leg mijn hoofd in mijn nek en doe mijn mond open om de druppels ook op mijn tong te voelen. Het gaat steeds harder regenen. Het water gutst door mijn haar, over mijn hals en gezicht en plakt mijn kleren aan mijn lijf. Ik spreid mijn armen om nog natter te worden en vind het heerlijk.

“Je bent al ziek in je hoofd, wil je nou gewoon helemaal ziek worden?”

Ik draai me om en achter me staat Doenger. Ik heb geen motor meer aan horen komen.

“Je gaat nu mee naar binnen, kleine heks”. Ik blijf staan en reageer niet. Hij loopt op me af, en tilt me gewoon over zijn schouder. Ik spartel niet tegen, ik kijk alleen hoe de grond onder mij door gaat terwijl ik niet zelf hoeft te lopen en even later wordt ik weer op een stoel gezet en worden er handdoeken over mij heen gegooid terwijl de dikke vrouw mij droog wrijft. Ze sjort mijn kleren uit, gewoon in de keuken, en trekt mij nieuwe aan. Ik laat alles met mij doen en gedraag me als een slappe pop. Ik wordt in een deken gewikkeld. Doenger zit voor me boven op de tafel met zijn armen over elkaar.

“Was dit weer een of andere opwelling of zo? Jouw hele gedrag schijnt van opwellingen aan elkaar te hangen. Maar als je ziek wilt worden is dat jouw probleem.”

Ik moet opeens weer aan de droom denken, die ik helemaal vergeten was.

“Waarom heb jij een kraai op schouderblad getatoeëerd?”

“Ja, wat is dat nou weer voor vraag. Dat is ook echt boeiend nu.” Hij blijft me aan kijken en ik zeg maar niks terug.

“Een kraai kan tussen de wereld van de doden en de levenden heen en weer vliegen. Hij kan een ziel terug brengen wanneer dat nodig is, of voortijdig op halen. Wanneer je sterft wordt je ziel soms door een kraai begeleid.”

“Ik heb over een kraai gedroomd vannacht”

“Aha. Moest je daarom zo gillen? Je bent echt bizar, jij.”

“Nee, ik droomde over een kraai nadat jij weg was gegaan.”

“Waarschijnlijk omdat je m'n tattoo toen had gezien. En waarom gilde je zo?”

“Weet ik niet” Ik vertel hem niet van de opdracht, hij doet niet aardig nu. En ik weet niet eens zeker of ik nou wel een opdracht had. Een tijdje zitten we zwijgend tegenover elkaar. Ik zie door het raam achter hem hoe het donker wordt, maar niet met een mooie zonsondergang. Het wordt gewoon donker.

“Dromen kunnen ook voorspellend zijn, weet je. Ik hoop voor jou dat dat nu niet zo is, want over een kraai dromen betekent in ieder niet iets prettigs.”

Ik kijk hem verbaasd aan. “Geloof jij daarin, dan? En kun je dan ook zeggen wat een droom betekent?”

“Op beide vragen ja.”

“Ik geloof daar eigenlijk niet in. Maar er was ook een heel erg lange en hoge muur, die in brand stond. En gillende en schreeuwende mensen daarachter”

Hij kijkt me nu bedenkelijk aan.

“Warum ist Leben so kompliziert?”

“Ich weis nicht wass du..... Doenger, waarom begin je nu in het Duits te praten?”

“Om te kijken of jij in het Duits zou antwoorden. En dat deed je. Zeg nog eens iets in het Duits”

Ik denk heel diep na om me de taal te herinneren, maar het lukt niet. Doenger begint weer in het Duits. „Und wann du schlaffen geht, kann mann sie an himmel sehen.

Ich habe Angst und bin allein. Und God weiss ich will ein Engel sein“

Doenger's liedje heeft een verbluffende uitwerking. Nu komen de woorden in een keer, alsof er een deurtje in mijn hoofd geopend wordt. Ik herinner me de woorden zo perfect alsof het een 2^e moedertaal is. Ik begin in het Duits te vertellen over mijn droom, over dat vandaag zo fijn was, en ik

vraag honderden vragen achter elkaar aan Doenger. De antwoorden kunnen me niet schelen, ik wil gewoon in het Duits praten, het maakt niet uit wat ik zeg.

“Niet zo veel achter elkaar, rare. Mijn Duits is niet zo erg fantastisch. Maar nou weten we misschien wel hoe je aan dat geld komt, en waar je vandaan komt. En dan wordt het gelijk weer ingewikkeld, want hoe ben je hier dan terechtgekomen?”

Het duizelt mij een beetje. Ik weet zowaar iets over mezelf, het 1^e wat ik over mezelf te weten ben gekomen, behalve dan mijn naam. Ik word er blij van. Deze hele dag is blij. Dit is een blijheids-dag. En zo eentje heb ik vast lang niet gehad.

“En ook de vraag hoe we je daar weer terug krijgen, als je tenminste terug wilt”

“Wat bedoel je?” Het kost een beetje moeite om dat niet in het Duits te zeggen. De taal zit nu helemaal in mijn hoofd. Hij geeft geen antwoord.

“En dan nog iets. We hebben hier nog een klein probleempje. Je mag hopen dat niemand je gezien heeft, en anders kan ik echt niets meer voor je doen” Hij houdt een krant onder mijn neus.

“Gestoorde leraar vernielt Nachtwacht” staat er in grote letters. Maar Doenger wijst op een klein berichtje onderaan. “Man valt uit trein”

Die was ik helemaal vergeten. Ik lees het berichtje.

‘Op onverklaarbare wijze is een nog onbekende man uit Politie tast in het duister..... Moord wordt niet uitgesloten.....’

“Nou, ze hebben het niet over mij” Ik gooi de krant op tafel

“In een krant wordt nooit alles verteld, lieverd. Ze houden altijd informatie achter. Maar misschien heb je wel gelijk. Anders hadden ze misschien wel verteld: vermoedelijke dader, roodharig meisje, bla, bla, bla, of ‘in de buurt van het misdrijf is gesignaleerd, bla, bla, bla’ nou, je weet wel. Vertel nog eens wat er precies gebeurde”

“Nou, ik merkte dus opeens dat ik in een trein zat, maar dat ik niet wist hoe ik daar kwam. Het is geloof ik het eerste wat ik me herinner. Ik voelde me heel raar in mijn hoofd, duizelig. En tegelijk met dat ik merkte dat ik daar was, gaf ik die man een duw. Niet expres, hij stond gewoon in de weg of hij liep tegen me op ofzo. Het kwam doordat ik zelf op de grond viel maar ik weet niet waardoor. En we waren in zo’n tussenstuk tussen 2 coupés in, waar je instapt. Om een of andere reden waren de deuren open, terwijl de trein reed en toen ik die man duwde of tegen hem aankwam, toen viel hij er dus uit. Hij kwam onder de wielen van de trein terecht en toen werd hij helemaal geplet, ik zag allemaal bloed en.....

“Ja, ho, maar, dat hoef ik niet te weten. Fijn verhaal, maar veel hebben we er niet aan. Maar misschien ben je je geheugen wel in die trein kwijt geraakt. Gewoon zoals een ander z’n koffer in de trein laat staan, vergeet jij je geheugen, ha, ha.”

“Dan ga ik het maar ophalen bij gevonden voorwerpen. Geloof ‘t zelf.”

Hij veegt z’n haar uit z’n gezicht. Nu pas zie ik dat er een grote hap zit in zijn rechteroor. Hij ziet mij kijken en veegt z’n haar weer terug.

“En wat ga je nu doen?” vraag ik, nog steeds in de veronderstelling dat hij wel iets weet om mij te helpen.

“Wat ik ga doen????? Zou ik wat moeten doen dan????? Ik zou niet weten wat. Verwacht je dat ik jouw problemen ga oplossen? Vergeet ‘t maar. Ik kan niets voor je doen”

Het voelt alsof ik een klap in mijn gezicht heb gehad. Ik voel een vlammeende boosheid opkomen, na mijn teleurstelling. Mijn gezicht voelt heet aan van alle woede die erachter zit. Wat een onzettende lomperik. Ik sla hem heel hard in z’n gezicht en ren naar buiten. Ik ga de schuur binnen waar ik ‘s middags ook gezeten heb en verberg mijn gezicht in het hooi. Ik voel me onbeschrijfelijk alleen en in de steek gelaten. Het hele kleine beetje hoop in mij is de grond in geboord. En ik dacht dat ik een vriend had..... ik hoop dat die klap heel erg zeer deed. Er druppen tranen in het hooi, ik veeg ze niet weg. Ik maak helemaal geen geluid, er stromen alleen maar tranen.

Waarschijnlijk ben ik in slaap gevallen, want ik word opeens wakker. Iemand aait een beetje ruw over mijn hoofd.

“Sorry. Dat was lomp van me. Je mag me nu nog een keer slaan als je daar zin in hebt.”

Ik draai mijn hoofd opzij zodat ik zie dat hij een rode plek op z'n wang heeft en zich erg ongemakkelijk voelt.

“Jij deed de hele tijd net of je me helpen kon. Dat was gemeen van je.”

“Ik *dacht* ook dat ik je helpen kon. Eerst tenminste. Daarna niet meer. Nou sla dan. Dat ik verdien ik.” Ik sla hem nog een keer. “Goed zo, meid. Voor jezelf opkomen” Ik sla nog een keer, maar nu heel zachtjes. Ik moet er van lachen. Ik lach alle boosheid eruit.

“Maar eigenlijk heb je gelijk. Ik zou niet weten hoe je me moet helpen. Het was alleen zo fijn om *te denken* dat je dat kon.”

“Maar nou ga ik je helpen ook, al zou ik niet weten hoe. Beloofd. Maar niet boos worden wanneer het niet lukt.” Hij houdt twee vingers op en doet “pffff” erdoor.

“Je bent een lieverd, hoor” en ik geef hem een zoen op de rode plek.

“Voor nog zo een doe ik extra m'n best”

“Probeer eerst maar gewoon iets te doen”

Het zal best dat normale mensen nu slapen, maar ik ben dan ook niet normaal. Slapen lukt nu echt niet. Ik moet denken aan wat Doenger heeft gezegd: ergens zijn zeker weten mensen die jou missen, poppetje, en die komen vanzelf wel opdagen. Nu probeer ik uit alle macht me die mensen voor te stellen die mij missen, maar het lukt niet. Ik zie vage gezichten voor me, als een fotoalbum op een afstand van 10 meter voor mijn neus, zodat ik niet goed zie wie er op staan en de namen erbij niet lezen kan. Maar ik weet zeker dat wanneer ik een van die mensen tegen zou komen, ik degene zou herkennen. Ik klim uit bed en sluip de trap af naar de keuken. Gelukkig doen ze niet meer mijn deur op slot. Ik ga op zoek naar iets te drinken. Ik moet op mijn tenen staan om op de bovenste plank van een keukenkastje te kijken en zie dan nog niks. Ik graai op de tast over de plank en voel een fles. Het is bleekmiddel. Die zet ik achter me op tafel en graai verder. Na nog meer schoonmaakmiddelen tegen te zijn gekomen vind ik eindelijk een glas en een pak sap. Ik drink het in een teug leeg. Ik ga aan de keukentafel zitten en denk verder. Ik doe mijn ogen dicht om de mensen weer voor me te zien. Ik laat de fles bleekmiddel over de tafel rollen. Ik doe mijn ogen weer open. Het lukt niet om te denken. Ik draai de dop van de fles en laat hem over de tafel stuiteren. Doenger heeft ook gezegd dat ik me niet zo druk moet maken. Dat alles wel weer vanzelf terug komt. Maar volgens mij zei hij dat alleen omdat hij zelf ook niks anders wist. Ik giet het bleekmiddel in het glas en dan weer terug in de fles. Zo precies mogelijk, zonder te knoeien. Dit spelletje herhaal ik een tijdje tot ik voetstappen hoor en er iemand de keuken binnen komt.

“He, wijfie, zit je op mij te wachten?”

De dikke man met de grote snor waar ik mee had ontbeten komt binnen.

“Nee. Ik kan niet slapen.”

“En waarom dan niet. Zeg het maar, hoor. Aan mij kun je alles zeggen.”

Hij komt naar me toe gelopen en slaat een arm om me heen. Ik voel een golf van walging op komen.

“Ikeh.... zat wat water te drinken. Moet u ook wat drinken?” en ik geef hem het glas bleekmiddel.

Hij pakt het aan en glimlacht. Hij neemt een slok. Ondertussen spring ik heel snel op en sprint naar boven terwijl ik achter me een woedend gebrul hoor. In mijn kamer kruip ik zo diep mogelijk onder de dekens terwijl ik overal deuren open en lichten aan hoor gaan en mensen lopen. Beneden brult de man nog steeds terwijl hij waarschijnlijk zijn hoofd onder de kraan zal houden.

Nu gaat mijn deur open en het licht aan. Ik probeer er niet te zijn.

“He, Celeste, wat heb je nu weer gedaan” Het is Doenger. Ik antwoord niet.

“Ik weet dat je wakker bent”

“Ik heb die man bleekmiddel te drinken gegeven”

Ik laat de wind door mijn haar en over mijn gezicht gaan. Het is ijskoud. Ik heb al geen gevoel meer in mijn wangen en mijn ogen tranen, maar ik zet nog steeds de helm niet op die ik gekregen heb. Ik zing heel hard de flarden van een liedje dat ik me herinner. Dat kwam vanmorgen opeens, als een bekende uit een ver verleden. Ik weet zeker dat dat liedje uit mijn ‘vorige leven’ komt, zoals Doenger het

noemt. Volgens hem moet ik een nieuw leven beginnen en het oude vergeten omdat dat toch niet terug komt. Dat wou ik niet onder ogen zien, “niet willen zien is erger dan blind zijn” zei hij daarop.

Ihr bringt mit euch die bilder froher Tage,
Und manche liebe Schatten steigen auf;
Gleich einer alten, halbverklungenen Sage
Kommt erste Lieb und Freundschaft mit herauf.

Ja, zo voel ik me nu ook een beetje. Beelden druppelen mijn hoofd binnen als of ze uit een ver grijs verleden komen, als een halfverloren gegaan verhaal. Maar ik kan er geen touw aan vast knopen. “Zou je alsjeblieft op willen houden met keihard *Faust* in mijn oren te tetteren? En zet dat ding op je hoofd!” schreeuwt Doenger over zijn schouder boven de wind uit. Faust! Dat is het. Het woord klinkt zo bekend, als iets vertrouwds van thuis. (Wat is thuis?) Ik begin nog harder te zingen.

Der Schmerz wird neu, es wiederholt die Klage
Des Lebens labyrinthisch irren Lauf

(“Hou je bek, halve gek!” van Doenger)

Und nennt die Guten, die, um schone Stunden
Vom Gluck getauscht, vor mir hinweggeschwunden.

Doenger rijdt naar de berm en stopt. “En nou hou je je bek! Je zit al de hele weg Opera’s te kwelen” hij klinkt niet echt boos, hij doet alleen alsof.

“Ik ben gewoon vrolijk, oké? Ondanks dat jij me niet bij mijn eigen naam aanspreekt, maar me voortdurend “halve gare” en “idiot” en zo noemt. Dit is mijn wraak”

“Maar je bent ook een halve gare idiot”

“Niet waar! Ik ben niet gek, ik ben alleen maar mijn geheugen kwijt!” Ik probeer beledigd te klinken.

“Oh, afgezien van dat, en van je vreemde gedrag de laatste tijd, zoals gillen wanneer het je zint, overall heen rennen, mensen bleekmiddel voeren, in de regen rondansen en Opera’s blèren, acht ik je volkomen bij je volle verstand, hoor. Ik heb nog niets vreemds aan je gedrag gemerkt, ha, ha.” De ironie druipt er van af.

“Waarom neem je me dan mee?!” doe ik zogenaamd verontwaardigd.

“Als je nu niet ophoudt met zingen laat ik je hier inderdaad achter”

Sie horen nicht die folgenden Gesange?

Die Seelen, denen ich die ersten sang?

“Vind je ‘t niet mooi dan? Kunstbaar!”

Hij drukt mijn helm over mijn hoofd en slaat het vizier neer. “Ik zal jou ‘s wat echt goede muziek laten horen! Ik had je nog niet verteld waar ik naar onderweg was voor ik jou oppikte, hé? Je zult het wel zien, tegenspraak is niet mogelijk” Hij start weer en begint heel hard te scheuren. Ik moet me goed vasthouden en knijp mijn ogen dicht. Het begint zachtjes te regenen. Ik laat de muziek door mijn hoofd spelen. Ik ben zo blij dat er iets bekends terug is gekomen in mijn hoofd. Of is het nooit weg geweest?

Ik stop mijn handen in Doenger’s zakken en zing heel zachtjes, zodat hij het niet hoort. Ik wil die muziek niet kwijt raken, ik moet ‘m blijven herinneren. Het is een houvast naar meer herinneringen, misschien.

Het gaat steeds harder regenen. Ik kijk hoe grote plassen op de weg onder ons door gaan.

Vanuit een zijweg zie ik lichten van een auto naderen. De auto hoort te stoppen, maar schiet vlak voor ons de weg op. Doenger maakt een rare slinger om de auto te ontwijken en plotseling liggen we op de grond. Rijden- op de grond liggen. Alles ging zo snel dat er geen tijd voorbij lijkt te zijn gegaan. Wat is er daartussen gebeurd?

Ik blijf versuft liggen. Mijn vizier is open waardoor ik aarde in mijn mond heb. Volgens mij hebben we een rare schuiver over de weg gemaakt. Mijn arm doet zeer. Die is over de weg geschoven. Ik kijk

ernaar en voel. De mouw van mijn spijkerjasje is gescheurd en ik heb een grote schaafwond, maar verder lijkt alles oké. Ik spuug de aarde uit en kruip op handen en knieën over de weg op zoek naar Doenger. Hij ligt op zijn rug op de weg, zijn helm is afgevallen.

“He, gaat ‘t?” Hij zegt niets.

“He, Doenger?” Ik geef hem een duw in zijn zij. Hij beweegt niet. Ook dat nog. Een tijdje blijf ik besluiteloos en wanhopig naast hem zitten. Dan trek ik mijn jasje uit en leg het onder zijn hoofd. Het is enige wat ik bedenken kan. Wanneer ik zijn hoofd optil krijg ik bloed aan mijn handen. Zijn achterhoofd voelt plakkerig en nat aan van het bloed. Een hele tijd blijf ik zitten terwijl de regen op ons neer gutst. Ik ben doorweekt tot op mijn ondergoed maar dat kan me niets schelen. Ik probeer te bedenken of ik me ooit eerder zo wanhopig heb gevoeld, maar mijn hoofd voelt aan als een zwart eindeloos diep gat. Ik sta op en begin aan de motor te sjorren. Aan een kant zitten er veel krassen, het stuur is verbogen, een remhendel is afgebroken en een spiegel ook. Er zit een deuk in de tank en een van de zadeltassen is open gescheurd. De inhoud ligt verspreid over de weg nat te worden. Met enorm veel moeite krijg ik de motor overeind en probeer ‘m op de standaard te zetten maar die klapt steeds in. Ik laat het ding tegen me aan rusten, want ik kan ‘m niet vast houden met m’n zere arm. Hij valt de andere kant uit en komt met een harde klap weer op de weg terecht. Hij was toch al beschadigd aan een kant, nu aan de andere kant ook. Ik sleep het ding naar de kant van de weg. Ik ga weer midden op de weg zitten en begin weer te zingen, maar erg vrolijk klinkt het niet meer. Ik weet dat het idioot is om in de stromende regen met een kapotte motor en een gewonde vriend een opera te zingen, maar het is het enige dat ik kan doen en dat mij een beetje hoop geeft. Behalve dan de spullen bij elkaar rapen. Wat heeft een gemiddelde motorrijder bij zich? Volgens mij geen boeken van.... Ja, wat zijn dat voor vage boeken? Thomas de Aquiro ‘Summa contra gentiles’. Rare titel, zeker Latijns. En nog een van die Aquiro, ‘Summa theologiae’. En wat voor leesvoer vindt ik nog meer? ‘Ethica’, Baruch Spinoza. Nooit van gehoord. ‘Meditaties’ door ene Descartes. Het klinkt erg zweverig, en de volgende titel klinkt gewoon puur satanistisch, ‘die Antichrist’ door ene Friedrich Nietzsche. Wat moet Doenger met zulke boeken? Maar dat laatste boek is Duits, dat moet ik kunnen lezen. Al heb ik daar nu geen behoefte aan. Ik heb het ijskoud en ben door en door nat, dus kruip ik naar Doenger, haal mijn jasje onder zijn hoofd vandaan en trek het aan. Het is plakkerig van het bloed. Ik leg zijn hoofd op mijn knieën. Dat is niet zo slim want nu kan ik helemaal niets meer doen. Ik blijf een hele tijd zo zitten, maar er komt geen enkele auto langs. Ik voel me verschrikkelijk alleen. Ik probeer Doenger’s hoofd droog te houden door over hem heen te hangen, maar het helpt niet. Ik blijf heel zachtjes zingen. In de verte zie ik de koplampen van een auto naderen. Ik begin heel wild met beide armen te zwaaien. De auto gaat zachter rijden.... En rijdt dan door. “Verdamd! Dass ruckt mir auf die Wande hog!” Ik heb eerst niet eens door dat ik in het Duits aan het schelden ben. Weer blijf ik een hele tijd zitten terwijl de regen over ons heen klettert. Achter me verschijnen twee lichten.

“Hei, juffie! Alles oké?” Een man is uit een groen bestel busje gestapt.

“Nee” knik ik.

Even later is de motor achter in het busje geladen en is Doenger in een stoel gehesen met een deken over zich heen. Hij is nog steeds buiten westen en ik weet niets te zeggen. Nu pas merk ik hoe koud ik het heb. Ik sla een punt van de deken om me heen.

“Hei, moet ik je naar een ziekenhuis brengen, juffie?” Een overbodige vraag. Ik knik van ja.

In het busje zitten zes kinderen, die allemaal door elkaar schreeuwen. Achterin zit een mollige vrouw in een lange jurk met een baby op schoot. Ze lacht alleen maar naar mij. De man heeft een houthakkershemd aan, een petje op en een oranje baard.

“Hei, zijn jullie getrouwd?” Ik knik ja. Het lijkt me beter om net te doen alsof we getrouwd zijn.

Anders moet ik uitleggen hoe het wel zit en wie gelooft dat nou?

Ik ondersteun mijn arm, die door iemand verbonden is. Heel lang heb ik in een hoekje van de wachtkamer gezeten voor iemand door had dat ik een gekneusde arm heb, en dat ik zat te wachten tot ze iets zouden vertellen over Doenger. Uren heb ik daar gezeten voor ze door hadden dat ik bij iemand hoor. Ik ben slap van de honger. Ik moet overgeven, maar er zit niets in mijn maag. Nu mag ik eindelijk bij Doenger. Hij heeft een verband om z’n hoofd en is gewoon aangekleed en klaar om weg weg te gaan. Ik had minstens verwacht dat hij bewusteloos in bed zou liggen.

Ik wil van alles vragen, maar Doenger vraagt meteen ‘Waar is m’n motor????? Dat willen ze niet zeggen hiero. Of ze weten het gewoon niet.’

“Uhm. Een beetje kapot. Een beetje erg.” Ik voel me schuldig, ookal heb ik niets misdaan. Hij slaat met z'n vuisten op zijn knieën. “Fuck! Die motor is het enige dat ik heb. En ik heb geen geld om ‘m te laten repareren.”

“Het enigste dat je hebt????????? Heb je geen huis dan? En ben je niet verzekerd?”

“Ja, nee en nee. Ik heb op een keer alles verkocht wat ik heb en ben gaan zwerven. Uhm..... Zo'n 7 jaar geleden? Auw, m'n kop” Hij knijpt met zijn vuisten in de deken.

“7 jaar geleden?????? Wat is dat voor vaag bestaan?”

“Ik leef mijn leven zoals ik dat wil, oké? Nou heb ik alleen nog een halve gare bij me die d'r geheugen kwijt is. Een erg *charmante* halve gare overigens, dat wel.” Hij lacht een beetje, maar zijn ogen lachen niet mee.

“Weet je.....’ Hij staat op’met m'n kop gaat ‘t best, ik ga d'r vandoor”

“Heb je nergens last van dan? Moet je niet hier blijven? Ik heb zo iets gehoord....”

“Pardon, *wij* gaan ervandoor.” Hij pakt me bij een arm, kijkt om een hoekje van de deur en rent de gang uit, mij achter zich aantrekkend. Waarom hij erbij moet rennen is mij een raadsel.’

‘Waar is mijn motor?’ roept hij achter zich aan.

‘Zeg eerder waar we heen gaan’

Hij stopt wel erg abrupt, zodat ik bijna tegen hem op loop.

‘Waar is m'n motor?’ 100% ongeduld. Hij moet wel aan het ding gehecht zijn.

‘Bij de mensen die ons van de weg af hebben gehaald. Ja, sorry hoor, ik wist geen adres waar ze dat ding moesten afleveren of een garage ofzo.’

‘En waar wonen die mensen?’ vraagt hij doordringend. 200% ongeduld.

‘Uhm,...Arizona’

‘Trut. Dat is.... Nou ja, heel ver. Te ver.’

“Ja, hallo, wat moest ik dan?”

Hij geeft geen antwoord maar begint weer te rennen.

We blijven rennen tot we bij een weg komen. Doenger begint onmiddellijk te liften en de eerste auto stopt. Hij trekt mij mee de auto in.

“En waar denk je nu heen te gaan? Helemaal naar Arizona?” Vraag ik wantrouwig.

“Don't worry, babe. Ouwe Doenger weet overal een oplossing voor.”

Ik zeg een tijdje niets en staar naar buiten. Bomen, mensen, huizen en auto's glijden voorbij, zonder dat ik ze echt zie. Ik voel me soezerig door het eentonige geraas van de auto. De bestuurder probeert een gesprekje aan te knopen, maar wij antwoorden allebei enkel kort op zijn vragen. Ik zeg zo weinig mogelijk om in mijn soezerige toestand te blijven en wil ook niet denken. Er is een mistige wolk in mijn hoofd die prettig aanvoelt en ik probeer vast te houden. Het is zoiets als op de rand van wel en niet slapen, wanneer je bijna wakker wordt.

“Broer en zus?”

“Nee”

“Vader en dochter?”

“Nee”

“Getrouwd?”

“Nee”

“Op vakantie?”

“Nee”

“Familiebezoek?”

“Nee”

“Dagje uit?”

“Nee”

“Mooi weertje, hè?”

“Nee”

“Auto pech?”

“Nee”

Na een tijdje houdt hij op met vragen. Bij een klein dorpje stopt hij. “Tot hier en niet verder, mensen. Ik ben er.” We stappen uit en Doenger begint onmiddellijk opnieuw te liften.

Maar we hebben geen succes. Misschien omdat het donker is geworden. Zodra het donker wordt worden de mensen ook altijd wantrouwiger, als of dat bij elkaar hoort: donker en wantrouwen. Angst

voor het onbekende, dat komt altijd weer terug. Mensen zijn altijd bang voor het vreemde, in het donker tenminste.

“Doenger, met dat verband om je hoofd ben je net een indiaan”

“Dat komt dan mooi uit want ik ben ook een indiaan” Hij rukt het verband van zijn hoofd.

“Huh?”

“Niks ‘huh’. Ik ben geboren in een indianenreservaat. Daar zijn we nu naar op weg. Als we tenminste vooruit komen” Hij gaat in de berm zitten.

“Doe dat verband weer om. Die wond is nog lang niet genezen”

“Die wond geneest ook wel zonder verband.” Hij klinkt kortaf en chagrijnig.

Ik ga naast hem zitten en een tijdje zitten we zwijgend naar de weg te kijken, waar bijna geen auto’s meer over rijden. Er zitten veel vragen in mijn mond die eruit willen, maar ik durf niets te vragen, omdat hij zo chagrijnig kijkt en er nogal moedeloos uitziet. Opeens springt hij op, en pakt mij bij mijn arm. “Komop, kipje, zitten we hier een beetje te zitten, dat is achterlijk” Hij begint stevig te lopen, ik kan hem nauwelijks bijhouden en wordt een beetje voortgesleept. Het lijkt of hij plots een nieuwe stoot energie heeft gekregen vanuit het niets.

“He, indiaan” hijg ik, “wacht op mij! Zo snel kan ik niet.”

“Tuurlijk, popje” en hij slaat een arm om mij heen. We blijven een hele tijd zwijgend door lopen, tot ik zere voeten krijg. Ik ben ook al heel erg moe.

“Ben je van plan de hele nacht zo door te blijven lopen?”

“Als jij het goed vindt: ja, eigenlijk wel.”

“Nee! Ik ben doodop. Ik zou zo wel hier midden op de weg willen gaan liggen.” En dat doe ik (er is al heel lang geen auto meer voorbij gekomen)

“O, ik was even vergeten dat je geschift bent. Voor mijn part blijf je daar liggen, als je dat lekker vindt” Hij loopt gewoon door. Ik krabbel overeind en ren achter hem aan. Ik ga met mijn armen wijd voor hem staan en versper hem de weg. “Tot hier en niet verder! Anders moet je over mij heen!”

“Nee, ik neem je gewoon mee”. Hij pakt mij op en tilt me over zijn schouder. Ik begin enorm te spartelen en te bewegen en probeer te slaan en te trappen maar hij schijnt daar geen last van te hebben. Ik merk dat hij een weiland in is gelopen en dat we na een tijdje weer over asfalt lopen. Ik kan niets zien, behalve de grond die onder mij door gaat. Met zijn vrije hand morrelt hij aan iets, te horen aan het geluid en even later wordt ik op iets zachts gelegd. “En nou maffen, jij” Ik kijk om me heen en zie dat ik in het wrak van een auto ben gelegd, dat op het erf achter een schuur of stal staat. Het lijkt een beetje op zo’n erf als waar ik die man bleekmiddel te drinken had gegeven. Er staan nog meer wrakken van auto’s. Doenger heeft zijn voeten op het dashboard gelegd en slaapt een paar seconden later al. Of het lijkt zo tenminste. Maar nu kan ik niet meer slapen. Mijn maag voelt erg hol aan, als een erg groot erg leeg vat. Ik probeer op mijn vingers te kauwen, wat een heel klein beetje helpt. Het is en tijdje heel stil en ik ben alsnog bijna in slaap gevallen, wanneer er in de auto een doordringend belletje klinkt. Het komt van onder mij. Ik kijk op de bank en voel in mijn zakken terwijl het belletje aanhoudt. In mijn zak vindt ik de portemonnee, het notitieboekje en de mobiele telefoon. *De mobiel gaat af.* Ik laat het ding uit mijn handen vallen en raap ‘m dan weer op. Het ding blijft af gaan.

“Zo bijzonder is dat toch niet, lieverd” klinkt het van de voorstoel met een slaperige stem “Neem dan op”

“Dat durf ik niet” en ik durf het echt niet. Ik duw het ding naar hem toe. “Doe jij maar”

Hij pruts een tijdje aan de knopjes, blijkbaar weet hij niet goed hoe opnemen moet, en al die tijd blijft het ding overgaan. “Ja” bromt hij na een tijdje. Ik hoor een stem uit het ding komen, maar kan niet horen wat die zegt. Mijn hart boenkt in mijn keel.

“Nee, dat ben ik niet. En wie bent

Tuut-tuut-tuut Verbinding verbroken.

“Neem de volgende keer zelf op. Ze dacht dat ze verkeerd verbonden was”

“Wat...wie...ze?”

“Een vrouw. Ze zei “Celeste, we kunnen je niet vinden, we weten niet waar je zit. We proberen je terug te halen” en toen ze door had dat ik jou niet ben hing ze op.”

Ik adem heel diep in en uit. Een vrouw zoekt dus naar mij. Iemand wil me terug. Dus ik ben niet helemaal uit de lucht komen vallen, ik hoor ook bij iemand. Ik druk mijn gezicht in de bank en probeer me die vrouw voor te stellen. Ik val in allemaal verwarde dromen, waarbij een beeld steeds weer terug komt: een groot gebouw, waar heel veel jongeren in en uit lopen. Het heeft een grote trap naar de

ingang en schuine daken en heel veel ramen. Het is rijk versierd en ziet er deftig uit. Ik zie het zo duidelijk voor me dat ik het bijna aan kan raken.

Wanneer ik wakker word is Doenger verdwenen. Ik wacht een tijdje en net wanneer ik weer teleurgesteld begin te worden omdat hij me weer eens in de steek heeft gelaten, komt hij terug. Hij heeft iets bij zich, maar wil het pas laten zien wanneer we een eind bij de boerderij vandaan zijn. Het is nog erg vroeg, misschien 5 of 6 uur in de ochtend. Ik heb een horloge om, maar dat staat al stil vanaf dat die man uit de trein viel. En misschien daarvoor ook al wel. Er hangt een mist boven het weiland waar we door heen lopen en al heel gauw zijn mijn gympen doorweekt van de dauw. We gaan op een hek zitten omdat dat het enige is waarbij je niet gelijk nat wordt. Doenger blijkt mäs, harde aardappelen en sla bij zich te hebben. Op mijn vraag hoe hij daar aan komt zegt hij alleen maar “Als je honger hebt is alles geoorloofd. We zijn nu even *Les Miserables*”. Ik vraag maar niet door en eet mee. Ik vertel hem over het gebouw.

“Vertel maar door” wanneer ik uit verteld ben. “Blijf gewoon vertellen, alles wat je weet. Misschien herinner je je dan vanzelf nog meer. Als een doos van Pandora, maar dan omgekeerd.”

“Wat is een Pandora?”

Hij haalt diep adem en begint dan te vertellen.

“Volgens een Griekse sage was Pandora de eerste vrouw op aarde, geboren uit aarde en water op bevel van Zeus. Van elke God kreeg zij een gave mee, zoals liefelijkheid, kunstvaardigheid, enz. Toen Prometheus voor de mensen het vuur bij de goden had gestolen, werd Zeus zo kwaad dat hij Pandora naar de aarde stuurde met een doos vol rampen en plagen. Maar zij wist niet wat er in zat. Zij moest de doos dicht laten, maar er kwamen stemmen uit, die haar smeekten de doos open te maken. Uit nieuwsgierigheid opende zij hem uit en alle rampen en plagen die er uit kwamen verspreiden zich razendsnel over de aarde. Pandora kreeg de doos niet meer dicht. Uiteindelijk lukte dat toch en bleef alleen de hoop er in achter. Die smeekte haar met een klein stemmetje om hem er ook uit te laten, maar Pandora dacht dat dat stemmetje ook bij een ramp hoorde en deed de doos niet meer open. Uiteindelijk kwam Zeus erachter en hij liet de hoop vrij. Zo bracht de eerste vrouw rampspoed over de aarde. Net als Manin (na uit het paradijs verdreven te zijn kreeg zij pas de naam Eva) Een soort zondeval dus.

Jouw hoofd is ook een beetje een doosje: alles erin smeekt om eruit te mogen. Want je bent je geheugen helemaal niet kwijt, het zit er nog, je kunt het alleen niet vinden *in* je hoofd. Toch? Als je eenmaal hebt ontdekt hoe je je iets moet herinneren komt alles waarschijnlijk vanzelf. Maar dat zijn geen rampen, hoop ik.”

“Nee, ik moet je ongelijk geven. Ik herinner me alles beetje bij beetje, het komt niet in een keer.”

“Zo’n fantastische psycholoog ben ik ook weer niet. Ik dacht dat het op die manier zou gaan.”

Hij springt van het hek en begint weer te lopen.

“Doenger, waar wil je nu eigenlijk heen?” roep ik terwijl ik hem achterna hol.

“Voor mijn part tot het einde van de wereld. Dat zou geen verschil maken want dat moet net zo’n godvergeten oord zijn als dit. En als overal trouwens. Deze hele aardkloot is een godvergeten oord”

“Ga je nou depressief worden?”

“Was ik al. Moet jij nodig zeggen trouwens”

“Doe nou maar weer gewoon. En ik weet nou heus wel dat je veel aardiger bent dan je je voor doet. Je probeert de hele tijd als een klootzak over te komen en dat ben je helemaal niet.” Ik moet een beetje rennen om hem bij te kunnen houden.

“Dan ga ik het worden. Dan krijg ik tenminste geen roodharige idioten achter me aan.”

“O, heb ik het nou opeens gedaan”

“Sorry. Jij hebt niks gedaan. Je bent alleen gek, lastig, een blok aan m’n been en lief.”

“Klootzakken zeggen geen sorry.”

“Ik moet nog oefenen.”

“Dit gesprek is idioot. Zullen we er mee ophouden”

“Een idioot gesprek wordt meestal ook gevoerd door idioten. Komt dat even goed uit.”

“Een meisje met geheugenverlies en een indiaan met een hersenschudding die om 6 uur ‘s ochtends samen door een weiland lopen te soppen. Zegt de een tegen de ander.....”

“Houd je bek. Een meisje met geheugenverlies en een indiaan met een hersenschudding in een weiland. Dat gelooft toch niemand.” Tijdje stilte van allebei.

“Doenger?”

“Wat nou weer?”

“Ik neem aan dat dat ja is. Zijn wij nu een stel ordinaire zwervers?”

“Is er ooit een tijd geweest dat we geen zwervers waren? Elk mens is een zwerver. Zwerfend door het leven. Wanneer je niet meer door het leven zwerft *leef* je niet meer echt.”

“Jij kan zo wazig praten.”

“Jij gooit mensen uit treinen. Da’s pas wazig.”

“Die man stond gewoon in de weg toen ik mijn geheugen verloor.”

“Volslagen krankzinnige”

“Klootzak”

“Zullen we naar een inrichting gaan en gratis onderdak vragen?”

“Nee joh, daar willen ze ons nooit hebben”

Nou we toch maar zo’n beetje rond baggeren (ik ben al gestopt met proberen iets te begrijpen) en mijn rare nieuwe vriend is niet zo erg spraakzaam, heb ik alle tijd om na te denken. Maar waarover? Mijn gedachten zijn aan het hinkelen, van het ene onderwerp op het andere. Van mijn droom op het telefoontje, via het telefoontje op mezelf en vervolgens naar Doenger en daarna op die rare boeken. En dat allemaal door elkaar. En ik was dan wel gestopt met proberen iets te begrijpen, bij elke nieuwe hinkelsprong komt er een vraag bij. Ik heb diep nagedacht over het telefoontje, maar dat liep wel zo’n beetje dood. Er zitten echt geen antwoorden in mijn hoofd, of althans heel diep weg gestopt. Ik denk maar zo’n beetje verder over van alles en nog wat. Peinzen kun je het niet noemen.

‘Doenger? Wat moet jij met een boek over de antichrist?’ Dat is nou niet bepaald mijn dringendste vraag, maar ik begin maar met vragen die iemand kan beantwoorden, en aangezien hij de enige persoon in de buurt is waar wat ik aan vragen....

‘Ha! Friedrich Nietzsche!’ Briljante man.’

‘Die titel klinkt een beetje eng’

En dan krijg ik een langdradige, maar wel vermakelijke inwijding in de Duitse filosofie. Het is in ieder geval goed om mijn hoofd van het hinkelspel af te krijgen.

‘Nou goed dan, ook weer niet zo eng. Dus je moet gewoon van het leven genieten, volgens die...eh...Nietzsche?’

‘Helemaal juist. *Carpe Diem*. En omdat de kerk vindt dat je onderdanig en arm moet zijn, vond hij die kerk fout. En omdat ze zelf dat voorschrift helemaal niet opvolden. Volg je ’t nog?’

‘Ja, best. En nou wil ik weten waar we heen gaan. Ben je nou werkelijk van plan naar Arizona *te lopen*?’

‘Nee. Liften. Kijk, met het eerst volgende voertuig wat daar over die weg komt’

Hij wijst naar een heel eind aan de andere kant van de weilanden. Erg modderige weilanden overigens. Ik vraag me af of er ook maar iemand is die ons zou willen mee nemen. Door de modder, en door , nou alles. Door alles aan ons. Ik probeer me voor te stellen hoe iemand nu naar ons zou staan te kijken. Wat zou die zien?

Weilandtoeristen. Die kletsen over stoffige dode filosofen. Eentje dan. Doenger praat nu tegen zichzelf want ik ben vergeten te luisteren.

‘...zou jij elke weer opnieuw je geheugen kwijt raken....’

‘Sorry wat?’

‘Volgens Nietzsche. Dat zei ik toch. Iedereen leeft elke weer opnieuw hetzelfde leven. Volgens die man dan. Jij volgt het helemaal niet.’

‘Nu niet meer.’

Ik zal wel geslapen hebben. In slaap gewiegd door het gehobbel van dit rare voertuig. Het eerste volgende had Doenger gezegd. Hij heeft nog gelijk gekregen ook. Moest het eerst volgende voertuig nou echt vol malloten zitten? Ik rol in steeds gekkere situaties. Waarschijnlijk zijn er een bepaald soort

mensen die geen normaal leven mogen leiden, en ben ik er daar een van. Van die mensen die als een soort magneet idiote dingen aantrekken. Ik probeer te besluiten of ik dat leuk zal vinden of niet. Ik denk dat dat per keer verschilt. Ik houd mijn ogen dicht zodat ik nog een beetje slaperig blijf. Zodra ik mijn ogen opendoe gaat het slaapgevoel eruit. Zo'n 's ochtend-wakker-word-gevoel. *Comfortably numb*. De malloten, de eigenaars van dit rare hobbervoertuig dus, wat waarschijnlijk ooit bedoeld was als bus, ruiken allemaal heel erg naar de spullen die ze consumeren. Alcohol in vele verschillende smaken, kleuren en namen. Het is en blijft alcohol. En rookwaren in even zoveel verschillende soorten en merken. En de rest wil ik niet weten. Er komen voornamelijk oppervlakkige, nutteloze gesprekken, aangevuld met onzin en onbegrijpelijks uit hun eetgaten. Dat zijn die gaten voorin hun hoofd waar ze de consumptiemiddelen in gooien. Onzin eruit en drank erin. Tot ze vol zitten met drank en niks meer kunnen zeggen. Dus dat gebeurt er met je, wanneer je dronken bent. Voor elke bepaalde hoeveelheid alcohol of andere troep die je erin gooit, komen er gedachten en alles wat er verder in je hoofd zit eruit. Spraakwater. Tot je helemaal leeg bent en niet meer weet wat je doet. En daarna moet je alles weer bij elkaar sprokkelen, wat je eruit hebt gegooit. Daarom is het zo beroerd wakker worden. Doenger zou dat vast een erg interessante gedachtegang vinden, maar ik wil mijn ogen niet open doen om te kijken waar hij gebleven is. Dan gaan bovendien die eetgaten zich met mij bemoeien, denk ik. Proberen bij mij ook vol te gieten met what ever weet ik veel wat voor zoi.

'Doe je ogen maar open, hoor, ik had allang door dat je wakker bent'

Shit. Maar het is Doenger, geloof ik. Dan hoef ik m'n ogen ook niet open te doen om hem te zoeken. Ik schud mijn hoofd heen en weer.

'Ook goed. Jouw zaken.'

Ik doe ze open. Dat heeft een erg overdonderende indruk. Ik zie namelijk erg veel tegelijk. Dat het buiten nacht is. Dat er twee heel vies zitten te tongzoenen. Dat iemand een glas met een bruin vocht in een keer achterover kan slaan. Dat we nog steeds (of weer) langs akkers en weilanden rijden. Dat de bestuurder van dit voertuig niet mee drinkt. Dat Doenger wel mee drinkt, maar nog erg nuchter over komt. Dat er paarse bloemen op het plafond zijn geschilderd. Ik doe meteen mijn ogen weer dicht. Dat was te veel voor mijn slaperigheid. Ik probeer 'm nog te pakken, maar het slaperige gevoel glipt weg. Nu kan ik net zo goed mijn ogen weer open doen, om mijn omgeving ermee te verkennen. *Carpe Diem* is hier wel heel erg overdreven in de praktijk gebracht. Een gezellige boel dus. Mijn voorspelling is uitgekomen, want een van de eetgaten houdt een fles onder, of bijna in, mijn neus. En wat als ik dat spraakwater zou aannemen? Zouden ook alle geheime informatie uit mijn hoofd komen, die ik nuchter niet vinden kan? Zou mijn hoofd niet meer alles voor mij verborgen houden en het eruit gooien? Het valt te proberen. Als ik daarvoor dit smerige spul moet consumeren, dan moet het maar. Dus ik drink. En het is smerig. En het brand zo erg in mijn keel dat ik alles er weer uit spuug.

'Vuurwater, lieverd' Doenger de Indiaan. Hij kruipt naar me toe op handen en voeten en is zo te merken van plan mij te leren drinken.

'Je moet kleine slokjes nemen. En niet met whisky beginnen. Veel te sterk. Hier'. En ik krijg een andere fles met waarschijnlijk andere inhoud voorgeschoteld. Maar ik weiger nog èèn slok van wat voor vocht dan ook wat zich in de buurt van dit voertuig of z'n bewoners bevindt. Doenger slaat een arm om mij heen, maar is geloof ik opgehouden met z'n drinkles. Ik duw mijn neus in zijn oor.

'Doenger?' op fluisterton.

'Ja, kipje?'

'Ze stinken allemaal naar drank. En naar ongeciviliseerdheid.'

'Nee, ze ruiken naar de vrijheid-blijheid-lucht, kipje. En naar de geniet-van-het-leven-lucht. Niks van aantrekken. Dat is een virus waar je gezonder van wordt.'

Aha. Dan zal dat het wel zijn.

'En van zulke virussen zouden er eigenlijk meer moeten zijn'.

Hij zal wel gelijk hebben.

'Ik neem aan dat we nog steeds op weg zijn naar je motor?'

'Die jij helemaal naar Verwegistan hebt getoverd. Nog steeds een raadsel hoe je dat gedaan hebt.

Tover deze bus ook eens even daar heen.'

Ik doe mijn ogen weer dicht, want uit Doenger komt misschien straks ook onzin. En concentreer me op de muziek die van ergens vooruit het busje komt. (Busje???? Hobbewagen=busje) Het is erg mooie muziek, die niet bij dit busje+inhoud past. Mijn comfortably numb gevoel terug.

<i>Hello, is there anybody in there?</i>	Dat vraag ik ook aan mijn hoofd. Is de Celeste met achtergrond daar?
<i>Just nod if you can hear me, if there's anybody home.</i>	Klop klop in mijn warhoofd.
<i>Come on now. I hear you're felling down.</i>	Dat kun je wel zeggen, ja.
<i>I can ease your pain, and get you on your feet again.</i>	Dat is mij nog niet gelukt.
<i>Relax.</i>	Of ben ik daar nu mee bezig?
<i>I need some information first.</i>	Ja, die zou ik zelf ook wel willen hebben.
<i>Can you show me where it hurt?</i>	In m'n hoofd.

Ik stop mijn gesprek met de radio wanneer het busje stopt, en zodoende de radio ook. Alles wat deze vage types doen schijnt omlijst te moeten zijn met veel blijheid, geschreeuw en zingen. Zingen, ja. Compleet met gitaar. Daar beginnen ze nu tenminste mee, nadat we een schuur zijn binnen geloodst, waar koeiegroot 'welcome if you are in peace' op de deuren staat. Wil ik welkom zijn in een soort hol waar het naar wierook en lichaamsgeur ruikt, en overal dekens en kussens en vage types op de grond liggen? Ik val inderdaad van de ene vreemde situatie in de andere nog vreemdere situatie. Als de hemel naar beneden zou vallen zou ik het doodnormaal vinden, waarschijnlijk. Kan dat, dat de hemel naar beneden valt? Alles moet mogelijk zijn? Mijn hoofd blijft vastzitten, als een vastgelopen plaat, op die ene banale gedachte, hoe het zou zijn wanneer gewoon de hemel naar beneden viel. Doen wolken zeer, zijn ze zwaar? Ik word compleet gek.

Ik laat me ergens in een hoekje neer vallen, ergens waar ik niet zo opval. Van waaruit ik mijn omgeving kan bekijken als objectieve waarnemer. Mijn omgeving bestaat behalve uit kussens en dekens en enorme troep, uit een paar meisjes met vrolijke kleren met bloemen, heel veel over elkaar. En de man met de gitaar, waar iedereen nu omheen zit. En ze zien er behalve gek, eigenlijk allemaal wel heel vrolijk en aardig uit. En geen van die vrolijke, aardige, gekke mensen let op mij. Er begint juist een gevoel van eenzaamheid op te komen, van totale zieligheid, wanneer dat weer de kop wordt ingedrukt door mijn reddende engel, met een soep kom. Ik krijg niet de kans om me lekker alleen te voelen, want Doenger valt naast me neer. En mijn maag zal spoedig ook niet meer alleen zijn. Die had juist besloten een hol vat te zijn. Ik weet niet voor U.O.F's er in de soep drijven, Unidentified Objects in Food, maar het smaakt best. Wat belet mij om meteen weer in slaap te vallen, opgerold als een tevreden katje, en nooit meer wakker te worden. Maar ik ben veel te wakker. Dus observeer ik opnieuw mijn omgeving. Er is een meisje met een grote knobbelneus en een te ver vooruit gestoken kin. Knobbelneus rookt een sigaret, het lijkt wel of ze de rook eruit wil zuigen, en geeft het ding dan aan een jongen met knaloranje peenhaar. Peenhaar en knobbelneus omstebeurten aan het rokertje. Gitaarman krijgt veel aandacht, iedereen zingt mee met een heel vals liedje wat nergens over gaat. Er liggen een heleboel mensen een beetje doelloos op de grond, als of een kind al z'n poppen verspreid door z'n kamer heeft laten liggen, en die poppen nu liggen te bedenken of ze tot leven zullen komen of niet. Knoflookman (die stinkt uit z'n eetgat) komt naar ons toe en begint gewoon wijn in mijn mond te gieten. Ik spuug het uit in zijn gezicht. Dit heeft een onnozele gezichtsuitdrukking tot gevolg. Hij knippert een beetje met zijn ogen terwijl de wijn en de verbaasdheid van zijn gezicht af druipen. Maar voordat hij rood en opgeblazen en schreeuwerig wordt heeft Doenger hem al iets gefluisterd waardoor hij hoofdknikkerig en ohja-begrijp-ik wordt. Hij kijkt mij een tijdje aan zo van 'het is je aan te zien, ochgutteguttegut.'

'Wat heb je hem gezegd?' Wanneer knoflookman weggekropen is op handen en knieën.

'Dat jij gek bent en hij je beter met rust kan laten'

'Je hebt weer eens gelijk'

Ben ik gek? Iemand die in mijn hoofd zou zitten en al mijn gedachten bekeek, zou waarschijnlijk al gek zijn geworden van alle vreemde gedachten die hij te zien kreeg. Maar ik zit in mijn eigen hoofd, dus dan ben ik al gek. Dat ben je zeker wanneer je zulke dingen bedenkt als 'iemand in je hoofd'. Misschien ben ik daar juist gek van geworden, van alle gekke gedachten. Maar zulke idiote gedachten als de mijne heb je alleen als je al gek bent. Hoe ben ik dab gek geworden? Dat is in een cirkeltje denken. Ik herhaal dit cirkeltje hardop tegen Doenger. Dat hij begint te lachen is logisch. Wanneer hij lacht lijkt het nog idioter. Hij duwt zijn vuist tegen mijn hoofd en maakt mijn haar in de war. "Je bent wel grappig, jij."

"Is gek zijn grappig?"

“En wat is gek zijn nou helemaal?” Door zijn grijns worden zijn lippescheefgetrokken wat er bizar uitziet. Ik was net een beetje aan een serieuze Doenger gewend.

“Hoor ‘s, popje, dit zei een man ooit die net zoveel gekke gedachten had als jij, Edgar Allen Poe heette hij:

Alles wat ‘raar’ gevonden wordt, ligt buiten het eigen begripsvermogen en de eigen belevingswereld. Daar die 2 bij de meeste mensen zeer klein zijn, leven zij te midden van een legioen aan ‘rarigheden’. En die man had gelijk. Alles wat men niet begrijpt, of men zich niet voor kan stellen, vindt men raar. Jij begrijpt jezelf niet, dus vindt je jezelf raar. Denk maar lekker verder met je gekke gedachten, dan begrijp je vanzelf meer. De meeste mensen begrijpen helemaal niets. Dus vinden ze alles om hen heen raar.’

“Moet je dan alles maar letterlijk aannemen, en niets raar vinden? Als je iets gewoon niet begrijpt....’

‘Kun je leren het te begrijpen. Maar de meeste mensen willen niets vreemds leren kennen. Angst voor het onbekende. Daar heb ik zo’n hekel aan. Ik wil me juist in zoveel mogelijk onbekends tegelijk storten. Laat de wereld maar op mij af komen en zich boven op me storten’

“Hoe zou het zijn wanneer de hemel naar beneden valt?” (Ik denk terug aan mijn gekke gedachte toen ik de schuur in liep)

“Pardon? Hoe kom je daar nou weer bij?”

“Het lijkt me een logisch vervolg op alle gekke situaties waar ik in beland”

“Wat is er gek aan? Gewoon het een het gevolg van het ander.” Hij neemt een slok uit de wijnfles die knoflookman heeft achtergelaten. Hij geeft de fles aan mij en nu begin ik inderdaad maar te drinken. Hele kleine slokjes. “Maar je hoeft ook niet alles zomaar aan te nemen, inderdaad. Om te weten wat waar is moet je alles betwijfelen.”

“Dat volg ik wel.”

“Weet je dat er zelfs mensen bestaan hebben die betwijfelden of ze wel echt bestonden. Of ze niet droomden dat ze bestonden, of dat ze verzonnen waren door iemand anders.” Hij grijnst weer, alsof hij een enorm goede mop heeft verteld.

“Dat is bizar. Dat slaat volkomen nergens op. Als ze een dreun kregen voelden ze dat toch zeker gewoon?”

“Pijn kun je ook dromen. En kun jij bewijzen dat ze ongelijk hadden?”

“Nou.... Nee, omdat het gewoon te zot is om te bewijzen.”

“Er kwam er eentje zelf met het bewijs dat ze ongelijk hadden. Descartes heette die. Hij zei: Ik kan niet dromen dat ik denk. De wereld om mij heen is misschien niet echt, dat ik denk is wel echt. Ik denk dus ik besta. *Cogito, ergo sum.*”

“Jij hebt echt een filosofische tik. Je sleept overal de een of andere stoffige dooie gast bij die dit of dat heeft gezegd.”

“Ik dacht dat jouw oren het waard waren. En ze zijn dan wel dood, hun ideeën en wat ze gezegd hebben niet.” Hij klinkt een beetje teleurgesteld. “Ik vind ‘t wel interessant. Wil je verder vertellen?” Ik merk dat hoe meer je van de wijn drinkt, hoe lekkerder hij is. Ik voel me aangenaam licht in mijn hoofd. Gitaarman is opgehouden en nu staat er een plaat op. Ik ga liggen met mijn ogen dicht en luister naar de muziek. En beoefen mijn favoriete hobby: slapen.

Wat ruw verstoord wordt door een hoop geschreeuw en herrie. Ik moet eerst even vanuit het land van de slaap op aarde landen, voor ik kan traceren wat er nu weer aan de hand is. Er gebeurt extra veel. Ik bedoel: meer dan normaal. Veel tegelijk. Nu doe ik mijn ogen open om mijn netvlies te bevullen met

de beelden van een vechtpartij. Van twee mensen. Doenger op de grond en iemand boven op hem. Ik blijf een tijdje dwaas kijken voordat mijn verstand (wat daar voor door gaat) door heeft wat er aan de hand is. Doenger mag dan wel onder liggen, die andere jongen krijgt wel meer klappen. Originele manier van iemand in elkaar slaan. Maar even later heeft mijn vriend een bloedneus gekregen en een stomp in z'n maag. Mijn vriend. Wordt in elkaar geslagen. En dat mogen ze niet. Want hij is *mijn* vriend. Ik kan soms van die plotselinge heldere momenten hebben. Ik voel in de zakken van Doenger's leren motorjack, dat naast mij ligt en kruip naar de vechtpartij, tussen de omstanders door. Het voorwerp waar ik naar zocht houd ik voor de neus van Doenger's belager.

"Je blijft" sis ik met een stem die mezelf bang maakt, "met je poten van hem af."

De jongen kijkt eerst verbaasd en dan bang. Hij blijft staren naar het kleine metalen pistooltje in mijn hand. Hierdoor let hij niet meer op Doenger, die meteen het spelletje met mij mee begint te spelen. Met een rare lanceer-schop van Doenger vliegt de jongen over hem heen, als een verkeerd gerichte raket, en komt met zijn hoofd op een plekje terecht waar net geen kussens liggen. Voordat hij aan z'n hoofd kan voelen is Doenger al overeind gekrabbeld en heeft mij aan een arm naar buiten getrokken. Daar richt hij zijn aandacht op een truck zonder oplegger. Het ding staat er gewoon zo van 'die neemt toch niemand mee'. Voordat ik achter hem aan geklommen ben heeft Doenger de motor al gestart en rijdt gewoon van het erf af. Geen filmscènes dwars door hekken of gescheur met topsnelheid, geen wilde achtervolging, hij rijdt gewoon met een gangetje van 5 de weg op.

"He, Cel., je bent een moordwiffl!" schreeuwt hij terwijl hij de radio aanzet en begint keihard mee te zingen. *Toys in the attic.* (Ik heb helemaal niks in m'n attic, maar dat komt op hetzelfde neer.)

'M'n beste Doenger, zou je alsjeblieft even precies willen uitleggen waarom je nu opeens zo nodig met die gast moest gaan vechten?

'Oh, ik heb jou alleen even gered. Voor de zoveelste keer."

"*Mij gered? Jij moest zo nodig gaan vechten. Ik heb net jou gered.*"

"Die zuiperd, die moest zo nodig aan jou zitten. En jij bleef gewoon door maffen. Niks van gemerkt? Nee? Dacht ik wel. Dus hielp ik je maar even. Ik dacht niet dat je dat erg zou vinden."

"Oh. Dus jullie vochten om mij. Dat streelt mijn ego."

Verbazingwekkend hoeveel een mens op een dag kan meemaken. En wat er allemaal met je kan gebeuren terwijl je slaapt. Hoeveel je kan ontgaan van alles om je heen. Kwetsbaar ben je dan. Ik zak onderuit en staar naar buiten. Dus dan hebben we nu een truck. En Doenger die waarschijnlijk nog steeds naar Arizona wil. Truck ruilen voor motor. Het zal allemaal wel. Wat maakt het uit waar ik nu weer in beland. Ik hoef er weinig moeite voor te doen, de omstandigheden komen vanzelf. Laat de wereld maar op mij af komen en zich boven op mij storten, volgens meneer de filosoof.

"Doenger?"

"Zeg 't 's, moordwiffl"

"Nog bedankt"

".....Jij ook bedankt"

"Graag gedaan"

Een zonsopgang is mooi, ook vanuit een vracht wagen. Onderuitgezakt bekijk ik hoe de zon de nieuwe dag aanbreekt en de wereld begroet. Ik word er dichtertlijk van. De schuur vol zuipende, blowende idioten lijkt al heel lang geleden. Het leven bestaat nu uit voor mij de opkomende zon en naast mij een voorbijschietend landschap en onder mij een voorbijschietende weg en naast mij een zingende vriend met een gescheurde lip. Hoe kan je nou zingen met een gescheurde lip? Die man blijft me verbazen. Ik weet nog steeds niks van 'm, maar één ding weet ik zeker: met hem heb ik een echte vriend. En die heb ik wel nodig, al is die vriend nog zo vreemd. Ik voel me heel rustig, relaxed. Luisteren naar eigen ademhaling. Niet weer gaan slapen, dat heb je net gedaan, voor de zoveelste keer. Ga nu maar 's wat van de wereld om je heen opmerken, in plaats van je leven slapend door te brengen. En ik zit nog steeds met het probleem van m'n geheugen verloren. Wat voor persoon was ik? Gewoon dezelfde? Kan iemand ook z'n persoonlijkheid kwijt raken? Maar ik wil van die dingen weten als: dronk ik mijn koffie met twee klontjes suiker? Rookte ik? Hield ik van rozen? En van mooie muziek? En kon ik goed zingen? Hield ik van boeken? Wat voor boeken dan? Droeg ik graag spijkerbroeken of jurken? Van dat soort dingen. Ik weet het niet meer. Ik weet mezelf niet meer. Alsof ik nu een heel nieuw, ander persoon aan het worden ben. Of in één klap geworden ben. Ik herinner me een beeld heel

duidelijk. Ik zit op een zonnig grasveld met een pop. Volmaakt geluk van een kind. Zo'n gevoel als ik nu ook heb. Van rust. En een vrouw roept naar mij, of ik eten kom. In het Duits. Mijn moeder? Zus? Had ik een zus? Ja, die had ik. Dat weet ik zeker. Eentje met net zulke rode haren. Ik zie haar gezicht voor me en weet wie het is. En die vrouw die roept, dat is mijn moeder. Pannenkoeken had ze gemaakt die dag. Met kaas erin. Komen er stukjes van mij terug? Ik zie nog meer jeugdherinneringen, maar niets waar ik iets aan heb. Geen namen, plaatsen, wat dan ook. En mijn vader, had ik die ook? Ik kan hem niet voor de geest halen. Maar hij moet er zijn. Wanneer ik me zo heel rustig voel, dan kan ik me het meeste herinneren. Had ik ook vrienden? Een goede vriend? Net zo een als Doenger? Mis ik die eventuele vriend nu dan? Ik mis niemand.

“Doenger? Hou ‘s op met zingen, ik wil...”

“Zei je wat?”

“Ja. Heb jij wel ‘s een goede vriend gehad? Dat wil ik zo maar weten, hoor.”

“Ja. Twee. En die zijn allebei dood. Nou, bedankt, ik was net lekker aan het zingen, nou heb ik er geen zin meer in.”

“Dat kon ik toch niet weten. Nou, als je toch niet meer gaat zingen, wil je dan wat meer vertellen over die vrienden? Ja?”

“Die zijn dood. Verleden tijd. Vorig leven. Vorige levens. Dood.”

“Sorry.”

Lange stilte. Het was beter toen hij zong. Ik heb duidelijk een gevoelig puntje geraakt. Maar dat maakt me eigenlijk nog nieuwsgieriger. Ik wil alleen niets meer vragen, met het vooruitzicht hem nog meer uit z'n hum te maken. Hoeft ook niet. Hij gaat zelf verder.

“Die ene vriend, dat was mijn vrouw, Olga. Ze had darmkanker.”

Een snippertje verleden uit het leven van Doenger. Ik durf nog niets te vragen. Komen er nog meer snippertjes? Ik knijp met mijn handen in de zitting van de stoel. Weer een lange stilte.

“En die andere, dat was m'n moeder. Echt een heel tof wijf. Veel beter, veel meer, dan welke moeder ook.”

Ik knijp nog harder in de stoelzitting. Ik voel me een beetje lomp, dat ik ernaar gevraagd heb.

“Mag ik nog verder vragen?”

“Nee”

“Ow”

“Je mag best een heleboel vragen, maar niet over mij.”

“Is het zo erg?”

“Ja” Ik pulk een tijdje aan een gat in de knie van m'n spijkerbroek.

“De meeste mensen willen alleen maar over zichzelf praten, terwijl ze helemaal niet interessant zijn. Jij wilt helemaal niet over jezelf praten terwijl je hartstikke interessant bent.”

“O, ben ik dat. Fijn om te horen. De meeste mensen praten ook allemaal alleen maar onzin. Ik zeg liever iets zinnigs en anders helemaal niets. Ze kunnen niet luisteren, behalve naar zichzelf. Het was de bedoeling van de schepper ieder mens een mond en twee oren te geven. Maar de meeste mensen hebben twee monden en geen oren. En als je twee oren en twee ogen hebt en maar een mond, is de bedoeling toch duidelijk dat je beter kunt luisteren en kijken dan praten?”

“Dat klinkt goed.”

“Van jou hoor ik anders niet zo veel zinnigs.”

“Ik ben niet zinnig.” Ik krap in m'n oksel. Dat lijkt wel een goede reactie op die uitspraak.

Hij lacht er niet om. “Niemand is zinnig, je moet jezelf zinnig maken. Zelf wat zinnigs van je leven maken. Iets zoals een lot of bestemming bestaat niet, je moet alles zelfs doen. Maak jezelf maar zinnig.”

“Welke stoffige dooie filosoof zei dat dan weer?”

“Eentje die niet stoffig is en springlevend. En hij zei dit een halve minuut geleden. Dacht je dat ik alles uit boeken stond te citeren ofzo? Ik kan ook zelf nog wel wat verzinnen, hoor.”

Nu houd ik mijn mond maar dicht. Ik weet toch niets zinnigs terug te zeggen. Het is inmiddels klaarlichte dag. De zon schijnt irritant recht in m'n gezicht. Dus kijk overal naar behalve voor me uit.

Zo'n truck besturen ziet er niet zo erg moeilijk uit. Ik kijk een tijdje naar zijn handen op het stuur.

Grote ruwe handen.

“Is dat moeilijk, zo'n truck besturen?”

“*Easier than colloring inside the lines*”

“Mag ik ook ‘s?”

“Nee”

Ik heb zin om te etteren. “Waarom niet?”

“Omdat je het vast nog nooit eerder hebt gedaan en niet weet hoe het moet.”

“Tuurlijk wel. En eens moet de eerste keer zijn. Trouwens, ik heb jou toch?”

“Waarschijnlijk gebeurt er weer een of andere ramp wanneer ik jou je zin geef. Alles wat jij onderneemt schijnt gedoemd te zijn te mislukken.”

Dat pik ik niet. Ik moet even bewijzen dat ik zinnig ben en ook iets goed kan. Wat ik tot nu toe nog niet heb gedaan. Dat gaat nu veranderen. Ik klim onder zijn arm door en ga tussen zijn benen in zitten. Maar terwijl ik dat doe kom ik tegen zijn arm waardoor hij een draai aan het stuur geeft en een slinger naar de verkeerde kant van de weg maakt. Hij ontwijkt nog net de berm en maakt net zo’n rare slinger terug naar de goede kant van de weg. Er reed niemand op die andere kant, toevallig. Mazzel.

“Ga terug op je plek, wandelende ramp”

“Nee. Leer mij maar hoe je zo’n ding moet besturen. Ik moet me toch zinnig maken?”

“Oké, help ons dan maar naar de verdoemenis. Het moet er toch van komen.” Hij klinkt niet boos.

Volgens mij vindt hij het wel amusant. Ik leg mijn handen op het stuur naast de grote ruwe handen. Vier handen naast elkaar en twee armen om mij heen. Dat voelt wel veilig. Hij wijst aan wat het gas- en rempedaal zijn, hoe de koppeling werkt en waar nog een aantal knopjes voor dienen met de monotone, langzame maar geduldige stem van een leraar die iets heel simpels aan een langzaam lerende leerling uitlegt. Wanneer ik het heb bevestigd en herhaalt haalt hij zijn handen van het stuur.

“Oké, rijdt ons nu maar dood.”

Ik stuur in mijn eentje en we gaan niet dood. We blijven zelfs verbazingwekkend recht op de weg. Maar het is dan ook een erg rechte, rustige en dus saaie weg. Ik hoef eigenlijk niets te doen want het ding rijdt vanzelf wel.

“Heel goed, meid.”

“Vindt je het ook nog goed wanneer ik..... dit doe?!” En ik gooi het stuur om zodat we plotseling weer een rare slinger naar de verkeerde kant maken en de berm gevaarlijk dicht op ons af komt.

“*%\$###@^-trut!!!! Hij grijpt nog net het stuur en brengt de truck weer terug naar waar hij hoort.

“Het was een grapje, je moet ons niet echt dood rijden!”

“Ik wou alleen even kijken wat jij zou doen. Weten of je snel genoeg zou zijn.”

“Een wonder dat ik het nog zo lang overleefd heb met jou in buurt. Je blijft nu met je poten van het stuur. Ga weer terug naar je plek.”

“Ik beloof dat ik niks raars meer zal doen. Oké?” Ik blijf zitten. Het bevalt me wel op dit plekje.

“H’m, oké dan. Nog één kans. En daarna trap ik je eruit. Ga je maar lopen naar je geheugen.”

“Oké. Maar ik heb het adres waar van waar je motor staat en jij niet. Daar heb je nog niet omgevraagd. Dus dan ga ik je nu terroriseren. Je krijgt het alleen wanneer je belooft me er niet uit te trappen.”

“Beloofd. Je mag blijven. Hoe ramperig je je ook gedraagt.”

“Je krijgt het pas wanneer we er bijna zijn. Zodat ik zeker weet dat je die belofte niet vergeet en me er per ongeluk toch uittrapt.”

“Heks. Was je soms van plan nog meer idiote dingen uit te halen? Waar kom jij vandaan? Recht uit de hel om mij te straffen voor ik weet niet wat?”

“Ik zou het niet weten. Misschien wel.”

“Fantastisch. Ik heb de duivel in eigen persoon altijd al ‘s willen ontmoeten. Ha ha ha.” Hij begint nu heel hard te lachen, maar het is geen vrolijke lach. Ik krijg er kippenvel van. Hij begint steeds sneller met de truck te rijden.

“Vooruit, Lucifer, op naar de hel!” hij blijft lachen. Voor me zie ik een wijzertje op een klokje naar rechts draaien voorbij een klein cijfertje 90....100...120....130....

‘Doenger, hou op!’ Ik draai me om en begin hem te stompen waar ik hem raken kan. “Hou op, hou op!” blijf ik schreeuwen. Hij blijft gewoon door lachen. Paniek begint bezit van mij te nemen. En hoe meer paniek, hoe minder helder denkvermogen. Maar een dingetje weet ik eventjes nog. Ik duik onder zijn stoel en duw heel hard op het pedaal waarvan hij had gezegd dat die het rempedaal is. De truck maakt een piepend geluid. Ik kom met mijn hoofd tegen iets hards en word heel duizelig. Hoofd erbij houden. Even wordt het zwart voor mijn ogen. Diep ademhalen. Geboenk in m’n borstkas inslikken,

wat omhoog gekropen was naar m'n keel. Ik kom weer omhoog en sla hem in z'n gezicht. Hij lacht nog steeds, maar niet meer zo hard als daar net.

"Klootzak. Waar was dat nou goed voor?" Ik vraag het niet, ik schreeuw het. "Wie is hier nou gek?"

"Ik moest je nog terug pakken van daar net. Toen jij die rare slinger maakte. Heel amusant om jou in paniek te zien."

"Hufter."

"Je hebt in ieder gevel bewezen dat je zinnig bent. Heel goed van je om aan het rempedaal te denken. Jij bent zo stom nog niet."

Ik zak terug in de stoel. Nu moet ik gaan toe geven dat hij me goed beet had, en daar heb ik geen zin in. Ik blijf liever nog even kwaad. ik draai hem mijn achterhoofd toe.

"Wil je nog rijden, Lucifertje?"

"Nee. En hou nou 's op over m'n haar. Ik weet dat het rood is."

"Je mag rijden zonder hulp van mij. Helemaal alleen. En met Lucifer doel ik niet op je haar."

"Ik was toch een wandelende ramp? Rampen zet je niet achter het stuur. En wat bedoel je dan wel met Lucifer?"

"Je krijgt nog een kans. Volgens mij kun je het wel. En jij bent een duivelin." Hij kriebelt in mijn nek. Ik schud met mijn hoofd, maar hij kietelt gewoon door.

"Hou op." Ik draai me om. "Oké. Dus jij zet een duivelin achter het stuur. Op eigen risico." Ik lach, om te laten zien dat ik niet boos meer ben. Ik klim langs hem en draai voorzichtig de sleuteltjes om om de motor weer te starten en druk voorzichtig het gaspedaal in. Precies zoals hij verteld had. De motor begint te grommen en de truck rijdt even later weer. Het gaat lichter dan je zou denken bij zo'n groot voertuig. Ik voel me een koningin op haar troon. Met een groot grommend beest dat volledig in haar macht is.. Alles onder controle. Dat voelt een stuk beter dan wanneer je je met je eigen warhoofd bezig houdt en er geen grip op hebt.

"Rijdt ons maar ergens heen waar voedsel te vinden is, ik barst van de honger"

"Okidoki"

"En hoe wil je nou gaan betalen?"

"Don't worry, babe, Doenger heeft overal een oplossing voor."

Hij gooit een glas met een beetje cola over z'n schouder, wat midden in het gezicht van een zwaar opgemaakt meisje terecht komt. Ik zie niet in hoe hij op die manier onze broodjes zou kunnen betalen, terwijl het meisje aanstellerig begint te doen. Met hoge kreetjes klaagt ze over de vlek op haar jurk. Haar nogal grote en gespierde vriend komt op Doenger af. Volgens mij krijgen we zo alleen maar meer problemen, en vertrouwen op Doenger's grote grijns helpt ook niet zo. Als een grote schaduw staat boven ons en begint te schreeuwen, maar wordt in een stoel gedrukt door Doenger. Wat kan die schijnheilig doen. Ik verslik me wanneer ik hem hoor zeggen dat hij als vergoeding het eten van de man en het meisje zal betalen. Maar die man is gelijk weer tevreden. Nou beginnen ze nog heel geamuseerd te kletsen ook. Ik snap totaal niet wat we hiermee opschieten, maar ik houd mijn mond maar even. Na een tijdje staat Doenger op en trekt mij mee naar de bar.

"Mevrouw, die man daar zal voor ons betalen" zegt hij doodleuk tegen het meisje achter de bar. Het meisje kijkt nogal achterdochtig. Ze kijkt vragend naar de man, die terug zwaait. Dat is voldoende. Zonder een cent te zijn kwijt geraakt gaan we naar buiten. Pas wanneer we weer in onze truck zitten snap ik het en begin heel hard te lachen.

Een tijd lang zitten we zwijgend naar buiten te kijken. Ik vraag me af hoe we verder zullen gaan wanneer de benzine van deze truck op is. Laten we het ding gewoon staan en gaan we weer liften? Maar echt druk maak ik me niet. We zien het dan wel weer. Het is trouwens helemaal niet belangrijk meer wat er over een dag of een uur zal gebeuren. Ik maak me ook steeds minder druk om mijn eigen identiteit. Het lijkt me steeds onbelangrijker om te weten te komen wie en wat ik was in het verleden, omdat ik best zonder die informatie kan in de toekomst. Ik leef nu en hier. En later zien we dan wel weer. Zou Doenger daarom niets over zichzelf willen vertellen? Omdat dat een 'vorig leven' was? Ik wil het vragen, maar wacht nog even met mijn mond open doen.

"Waar denk je aan?"

“Ik heb nagedacht... En het kan me niets meer schelen wie ik ben enzo, ik wil een nieuw leven beginnen. Ik denk niet dat ik veel zal missen aan mijn ‘vorige’ leven als ik het zo makkelijk vergeet.”
“Als een onbeschreven blad. Inderdaad een ‘nieuw leven’. Baby’s beginnen ook met een onbeschreven blad in hun nieuwe leven. Ik ben een tijdje geleden ook opnieuw begonnen ben, net als jij.”

“Wil je daarom niks over jezelf vertellen?”

Dan neemt hij diep adem, alsof hij een redevoering gaat houden.

“Ja. Omdat ik een kutleven heb gehad. En ik een grote klootzak was. En mijn bestaan een lange aan een schakeling van rampen en ongeluk was. En meer vertel ik er niet over, want ik wil het allemaal vergeten.”

“En heb je daarom alles verkocht wat je hebt en ben je wat gaan rondrijden op je motor? Dat had je gezegd in het ziekenhuis, dat je dat gedaan hebt.”

“Ja, zoiets, ja. Al maakte dat toen niet veel verschil want ik had toch al niks. En nu nog steeds niet. Ik blijf rond trekken om vrij te zijn. Ik moet blijven rondtrekken, het is een soort drang.

“Mieren in je reet. Jij bent zo anders. Door dat zwerfgedoe, denk ik.

“Dat is ‘t nou juist. Anders zijn, onderscheiden van de massa. Ik realiseerde me dat ieders leven volgens een vast patroon verloopt en voortdurend geregeld en gecontroleerd wordt door anderen. Elk mens zit vast in dat ritme en alle regels die mensen voor elkaar maken. Ik voelde een... een walging voor dat systeem.”

“Systeem?” Ik volg het niet meer helemaal.

Doenger gaat verder. “Een machine. Een eindeloos doordraaiende mallemlen, waarin elk mens een radertje is dat tegen wil en dank mee moet draaien. Degenen die dat niet kunnen worden afgestoten.”

“Je bedoelt de samenleving? Dat patroon; naar school gaan, werken, trouwen, kinderen krijgen, met pensioen en dood gaan. Wat is daar mis mee?” We gaan nu weer een filosofische les krijgen, dat zie je aankomen. Maar dat vindt ik wel leuk. Leuker dan zwijgend naar buiten staren.

“En wat heb je dan aan je leven gehad? Niets. Dat ritueel, daar wou ik uit los breken om wat van m’n leven te maken. Vrijheid, dat is het meest begeerlijk wanneer je weet dat je het niet hebt. De roep naar vrijheid brande in mij, het sloeg en schopte als een wild paard dat is opgesloten.” Hij klinkt strijdlustig.

“Je gaat weer heel raadselig zitten praten. Maar ga maar door. En is je leven nu zoals je het hebben wil?”

“Ik beseftte dat dat systeem mij ook zou controleren. Ik was er afhankelijk van, zoals ieder mens. Iemand kan nog wel buiten diploma’s of een baan, maar niemand kan zonder sociale controle, erkenning van buitenaf, aanzien, respect. Mensen zijn verslaafd aan elkaar, ze hunkeren naar die acceptatie door anderen. Dat houdt het systeem in stand. Daardoor kan iemand nooit echt vrij zijn. Mijn walging daarvoor was zo groot, of eerder mijn angst dat mijn leven volgens een vast omlijnd patroon zou verlopen, dat ik het liefst zo ver weg zou gaan tot ik ergens kwam waar het systeem niet meer was. Maar dat is overall. Ik had een drang naar vrijheid, om los te breken uit die mallemlen, die drang was enorm groot. Ik heb mijn walging omgezet in trots, ik voel me erboven verheven.

“Je wou jezelf bewijzen en uit de anonimiteit treden.

“Nee. Dat kon me niet schelen. Ik wou mijn leven zelf inrichten, zonder regels, voordat de laatste troef van het systeem me te pakken had en mijn leven voorbij zou zijn, de dood. *Every breath leaves me one less to my less*. Ik wou van elke minuut genieten. Maar dat ging helemaal fout. Ik ben naar Rusland gegaan omdat ik dacht het daar beter zou zijn. Maar dat viel tegen. Het systeem was daar anders, maar nog veel erger. Ik heb jaren in een nachtmerrie geleefd, en ik ga je de details niet vertellen. En toen moesten ze zonodig ook nog zo’n stomme muur bouwen en kwam ik daar helemaal niet meer weg. Mensen zijn echt gestoord. Om elkaar te overheersen en te denken dat de een meer is dan de ander. Dat is gewoon krankzinnig. En die muur is het toppunt van de menselijke krankzinnigheid”

“Uiteindelijk ben je daar toch wel weggekomen, anders zat je nu niet hier. Rusland dus. Heb je *daar* helemaal gezeten. Dat is wel een eindje weg.” Het duizelt me een beetje van die plotselinge redevoering en stroom informatie.

“*Heel* ver weg gelukkig. En *done*. Hoofdstuk afgesloten.”

“Eigenlijk zijn een hoop mensen veel gestoorder dan wij.”

Nu lacht hij weer. Serieuzer gezicht is weg. “Buiten de inrichtingen lopen altijd meer gekken dan erin zitten. Wij zijn gewoon gezellig gek met z’n tweeën.”

“Vertel nog ’s wat meer over dat systeem”

“Ieder mens heeft onbeperkte, eindeloze vrijheid. Alles kan en mag in weze. Maar de meesten houden vast aan het systeem omdat ze bang zijn voor die onbegrensde vrijheid. Want die eindeloze vrijheid geeft geen garantie op bestaanszekerheid, geborgenheid, een leven verzekerd van comfort en aanzien, respect. Het geeft verantwoordelijkheid voor het eigen leven, terwijl men dat liever laat leiden door anderen, en door wetten en regels. Er kan slechts gekozen worden tussen 2 uitersten.

“Aha. En die uitersten zijn een veilig vastomlijnd bestaan in het systeem of een onveilig onzeker bestaan erbuiten. Zo erg is dat systeem toch niet?” Ik begin het aardig te snappen.

“Ik wil totale controle zonder controle van die van anderen.

“Als verschoppeling buiten de samenleving?”

“Nee, als vreemdeling. En liever dat dan gecontroleerd worden. Maar dat zou jij toch moeten begrijpen, je reist zelf ook maar een eind weg, zonder zekerheid.

“Omdat jij me mee sleept, ja. En dat vindt ik wel best omdat ik niet zou weten waar ik anders heen zou moeten. Ik ben blij dat ik jou tegen ben gekomen.

“Je bent anders een behoorlijk blok aan m’n been. Maar je bent erg in mijn achting gestegen sinds je met dat pistool bij die gast ging dreigen. Strakke actie.”

“Niemand komt aan een vriend van mij. Zeker niet als ik er maar één heb.”

Hij lacht. “Ben ik dan je vriend? Nou, als jij het zegt zal dat wel zo zijn.”

“Als je me niet meer kipje noemt.” Ik ga met mijn rug tegen zijn schouder zitten zodat ik mijn voeten languit op de bank kan leggen.

“Als je een nieuw leven begint moet je ook een nieuwe naam hebben.”

“Heb jij dat ook gedaan dan? Is Doenger niet je echte naam dan?”

“Nu wel. Maar je dacht toch niet echt dat iemand *treurig* wordt genoemd door z’n ouders? Nou, vooruit, verzin een goede naam voor jezelf.”

“Hoe heette je eerst dan?” Zeg ik tegen mijn knieën.

“Dat doet er niet toe. Ik ben Doenger. Als je niks weet verzin ik wel wat voor je.”

“Doe maar. Iets wat ook wat betekent.”

“H’m. Pozor? Dat betekent gevaar.”

“Nee, niet leuk.”

“Doenja dan. Dat is een Russische naam. Maar hij betekent niks, voor zover ik me herinner.”

“Doenja is goed. Dat lijkt op jouw naam. Dan horen we bij elkaar.”

“Doenja en Doenger. Mij best.”

“Wil je stoppen bij het eerst volgende benzinstation?”

In het toilet van het benzinstation staar ik in de spiegel. Het gezicht wat ik zie hoort nog bij een vorig leven. Dat moet ook veranderen. Met een schaar dat ik in het dashboardkastje gevonden heb knip ik mijn haar kort. Rits-Rats, alles eraf. Terwijl lange plukken haar langs mijn gezicht naar beneden vallen zie ik het meisje in de spiegel veranderen. Ik ga net zo lang door tot ik stekeltjes over houdt die alle kanten op staan. Ik moet er even aan wennen, maar het staat leuk. En het voelt *vrij*. Ik ben Doenja. Vandaag ben ik een nieuw leven begonnen. Wat daarvoor was? Ik zou het niet weten. Het kan me niet schelen ook.

Doenger herkent mij eerst niet en staart langs me heen. Ik ga voor hem staan. Hij ziet nog niet dat ik het ben.

“Wat moet je?” Vraagt hij kortaf.

“Ik zou graag weer met je mee rijden, Doenger. Als dat mag tenminste.”

Hij schrikt. En kijkt nog ‘s goed. Dan aait hij ruw over mijn stekeltjes.

“Cel.? Uh, ... Doenja? Waarom heb je dat nou gedaan? Ik vond je haar juist zo mooi.”

“Niet leuk dan?”

“H’m. Ja, wel leuk. Punkwijffie ben je nou.”

“Nou jouw haar nog. Dat ziet er nogal.... Vaag uit. Veel te lang.”

Hij slaat zijn armen om zijn hoofd.

“No way! Van mijn haar blijf je af! Als ik het kort knip lijk ik net een ouwe vent. En zo voel ik me nog lang niet. Ik vindt ’t al erg genoeg dat ’t grijs wordt.”

Ik kom dreigend met de schaar op hem af. “Pas maar op, dan maak ik een ouwe vent van je.”

Hij rent lachend weg en ik achter hem aan. We rennen een paar rondjes om de truck, ik zwaaiend met de schaar en hem uitscheldend voor 'ouwe vent' en 'grijsaard' terwijl hij om genade smeekt. Opeens is hij verdwenen. Ik krijg niet de kans om te kijken waar hij gebleven is, want ik wordt opeens omhoog getrokken de cabine in. Hij pakt mijn hoofd met beide handen beet en duwt nogal ruw zijn mond op die van mij. Ik wordt getrakteerd op een lange tongzoen. Ik kan me niet herinneren ooit eerder gezoend te zijn, dus geeft het een nogal overdonderende indruk. Maar ik laat hem z'n gang gaan.

"Kom op, idioot, ik mis m'n motor. Daar heb ik een samenlevingscontract mee." Lacht hij wanneer hij me heeft los gelaten.

Hij start de truck en daar gaan we weer. Tot nu toe bevalt mijn nieuwe leven me wel.

"Uit de samenleving stappen, ik bedoel, er gewoon niet meer aan mee doen, dat moet toch enorm moeilijk zijn. Je leven van het ene op het andere moment totaal te veranderen..."

"Om een held te zijn hoef je geen stap vooruit te doen. Alle anderen nemen een stap terug."

"Ja, wat bedoel je daar dan weer mee?"

"Het was helemaal niet moeilijk. Maar niemand durft uit de samenleving te stappen. Terwijl het volgens mij, tenminste bij mij, veel makkelijker is er buiten dan erin. Al die regels benauwen me. Vrijheid! *It's my life!*"

Ik knik begrijpend. Ik heb zojuist toch ook besloten mijn leven zelf in te richten. "Wat je net vertelde, die eindeloze vrijheid. Dat begrip klopt niet helemaal, volgens mij. Een mens kan toch niet zomaar alles doen? Dat zou totale chaos veroorzaken."

"De enige beperking voor een mens om iets niet te doen, zoals een moord plegen, zijn andere mensen. Ze hebben allerlei regels voor elkaar gemaakt om niet die totale chaos te bereiken. Mensen straffen elkaar graag.

Wij zijn elkaars beperkingen. Maar zonder die beperkingen, die controle... Zoals bij ons. Niemand let op ons, wij zouden alles kunnen doen wat we willen, omdat we buiten die controle van het systeem val. Ja, jij ook! We vallen buiten het systeem, omdat we vreemdelingen zijn voor iedereen.

"Geen banden en geen sociale contacten. Is dat niet eenzaam?"

"Zou kunnen. Maar ben jij eenzaam dan? Ik niet. Totale vrijheid. Dat is 't beste wat er is, al geeft het nog zoveel verantwoordelijkheid. Je moet 't zien als een klein kind wat op een stoel zit in een donkere kamer. Ieder van ons is dat kind. De meesten blijven op hun stoel, omdat ze niet weten wat om hen heen is. Angst voor het onbekende. Het kind zal van de stoel af moeten en op zoek gaan naar de wanden van de kamer. De grenzen van de eigen vrijheid aftasten. En dan blijkt... er zijn geen muren. De kamer is eindeloos, en de angst groot ergens op te botsen of... Van de rand af te vallen. De meesten keren terug naar de stoel. Ik ben van mijn stoel afgekomen en weet nu niet meer waar hij is. 'Ik dwaal rond in de eeuwige duisternis van de vrijheid.' Ha, ha."

"Hm, Ohja. Poëtisch. Die vrijheid van jou klinkt niet erg prettig.

"Maar je hebt 'm zelf net ontdekt! Wanneer die vrijheid eenmaal is ontdekt... -en de meesten ontdekken 'm nooit of willen 'm niet gebruiken... weten de meesten niet hoe er mee om te gaan. Dat wil ik jou wel leren. Daarom beperken mensen elkaars leven door het systeem en hun eigen leven door het vast te omlijnen met verplichtingen, relaties, ... om het concreter te zeggen; met een hypotheek, een gezin, enz. En toch is dat goed. Ik veracht het systeem, maar het is wel nodig. Wanneer ieder maar deed wat 'ie wou..."

"En jij dan? Heb jij het niet nodig?" roep ik verbaasd uit. Maar eigenlijk begrijp ik het wel.

"En jij dan? Kijk eerst 's naar jezelf."

"Oké, je hebt gelijk. Maar je zei dat de vrijheid van de mens enkel beperkt wordt door de controle van anderen. Dat is logisch. Maar... er is toch wel meer? Ik bedoel... mensen worden toch van bovenaf geregeld, een hogere macht, zoals een God? Of geloof jij daar niet in?"

"Jawel, in zekere zin. Tenminste, ... in iets. Maar het probleem met, laat ik zeggen, de mensheid, is: ze zien God als een persoon of een ding. Met een brein dat ons leven uitdenkt en wikt en beschikt. Ik zie God meer als iets alomvattends, een universeel alles omvattende liefde, die aanwezig is in elk levend wezen.

"Je bent echt gek, jij. Maar goed. Hoe zie je dat dan voor je? Een soort mist overal omheen ofzo?"

Ik begin het steeds interessanter te vinden. Ik blijf vragen zodat hij blijft vertellen.

"Dat is niet uit te leggen. Het is meer een gevoel. God is een gevoel."

"Nee, dat kan ik niet bevatten. Bedoel je dat hij zelf niet kan denken, maar er alleen maar *is*?"

“Nee, eerder een universeel wezen, allesomvattend, maar zonder eigen lichaam. Het is en het weet. Eeuwig zijn en eeuwige kennis. Alles in deze wereld is gebaseerd op *hebben en zijn*. Maar *weten* is beter dan *hebben*. Kennis in plaats van materialisatie.”

“Je praat in raadsels. Ik vind ‘t allemaal erg wazig.

“De weg naar begrip is sympathie. Als je het niks vindt leg ik niets meer uit. Want dan begrijp je het toch niet.

“Nee! Ik bedoel... Ik wil nog meer weten. Deze ideeën, ja, er zit wel wat in. Ga door, alsjeblieft.

“Dat ligt eraan. Wat wil je nog meer weten?”

“Hoe zit ‘t met... de duivel?”

“Die zit in ieder mens. Mensen zijn door en door slecht en hebben van nature het kwaad in zich.”

“Maar God zat ook in ieder mens?”

“Ja. Maar de duivel is een omweg naar God. Hij doet het omgekeerde, maar is wel in dienst van God. Lucifer is een gevallen engel, snap je? Volgens een oude legende kun je de duivel oproepen met behulp van de 4 elementen; vuur, lucht, water en aarde.”

“Ja, wacht, daar weet ik iets van!” Ik ben blij dat ik ook iets vertellen kan.

Salamander soll gluhen
Undene sich winden
Sylphe verschwinden
Kobold sich muhen.

Wer sie nicht kennte
Die Elemente
Ihre Kraft
Unde Eigenschaft
Ware kein Meister
Ueber die Geister

Verschwind in Flammen
Salamander!
Rauschend fliebe zusammen
Undene!
Leucht in Meteoren-Schone
Sylphe!
Bring Hausliche hilfe
Incubus! Incubus!
Tritt hervor und mache den Schluss.

Ein Teil von jener Kraft,
Die stets das Bose will und stets das Gute schafft

Dat is uit Faust, weet je nog, daar zong ik uit voor dat ongeluk met je motor gebeurde.

“Ik weet ‘t nog. Ik vraag me af hoe je je dat nog wel kon herinneren. Maar goed. God schiep die 4 elementen, waaruit de Duivel bestaat in jouw gedichtje.”

“En daarom is het kwaad een omweg naar het goede?”

„Er is geen duidelijk onderscheid tussen goed en kwaad. Die grens is door mensen getrokken, alweer door het systeem. Zonder dat systeem en die regels zouden alle daden, goede of kwade, vrij spel hebben.“

“Het lijkt mij dat dat een chaos zou worden.“

“Dat wordt het ook. Niet dat de mensheid al die regels zo nodig heeft, maar ze kan niet meer zonder.“

“Heeft ze dat ooit wel gekund?”

“Regels zijn er altijd geweest. Ooit bestaat niet. Maar waarschijnlijk heeft ze nooit zonder gekund, nee. Niet zoals dieren, die alleen de natuurregels aanvaardden en er zelf geen nieuwe bij maken.”

“En zoals jij.”

“One injustice starts a thousand riots. One law stops a thousand crimes.”

Ik lach. “Daar gaat hij weer met zijn onbegrijpelijke wijsheden! Heb je er nog meer voor vandaag?”
 “Zo te merken wil je voor nu niks meer weten. Fijn want ik heb een droge keel.”
 “Nou, ik wil nog wel verder praten. Hoe zit het bijvoorbeeld met.....”
 “Je houdt op! Ik heb geen zin meer. Of ik blijf onbegrijpelijke wijsheden op je af vuren. ik gooi je er helemaal mee dood. Ik zal zo lang door gaan met zelf verzonnen wijsheden spuien tot je me smeekt om op te houden.”
 “Dat zal wel. Van jou kun je alles verwachten.” Ik geloof er niets van. Maar hij schijnt het te menen.
 “More armies have been lost in the jungle mists than to any battle.”
 ‘Genialiteit en krankzinnigheid zijn enkel gescheiden bij de mate van succes.’
 ‘Some times it’s possible to pul meal out of thin air.’
 ‘Hoe groter iemand is, hoe minder zin hij heeft om hard te werken’
 ‘I’ve seen lots of fights. To win ya gotta bash hard and not bashed back.’
 ‘Rage at the world. Rage at life. But mostly just rag.’
 ‘Wat is erger? Niets om te verdedigen, of niemand om iets te verdedigen?’
 ‘It is nature that gives us our bandaries and nature that enforce them.’
 ‘Eritus sicut Deus, scientes Bonum et Malum.’
 ‘De domheid van de massa neemt evenredig toe met het aantal mensen waaruit ze bestaat.’
 ‘Cogito, ergo sum’
 “Oke! Hou op! Ik weet dat je krankzinnig bent!”
 “Dat moet jij nodig zeggen.”

Het speelt me weer afscheid te moeten nemen van de oude vrouw, maar Doenger wou zo snel mogelijk weer weg. Wat heeft die man een haast, is hij getrouwd met die motor ofzo?
 Rebecca leek me helemaal niet gek, maar gewoon anders dan anderen. Volgens mij is ze gewoon bij haar volle verstand. Van Doenger betwijfel ik het echter. Heeft hij nooit slaap nodig dan? Hij heeft nu al minstens twee nachten niet geslapen. Z’n hoofd zit vol met motor. Daar zouden we nu toch niet ver vandaan meer moeten zijn. Zo ontzettend ver zouden die mensen toch niet wonen?
 Ik heb een beetje buikpijn. Die probeer ik te negeren door aan andere dingen te denken. De truck is nu net een kamertje in de nacht. Of nee, een tijdmachine. Met voor ons de toekomst, achter ons het verleden en de truck zelf, dat is het heden. We zoeven over een weg van tijd. Is het leven zelf niet ook een weg? Maar geen lange rechte weg zoals deze, maar eentje vol kronkels, bochten, wegversmallingen, splitsingen, afslagen, en kruispunten. En veel drukte en ongelukken.
 Terwijl ik daar zo’n beetje abstract over zit door te denken, begint de truck te sputteren, vaart te minderen en blijft dan gewoon stil staan. Doenger weet het ding nog net naar de berm te rijden, en daar blijft ‘ie staan. Geen leven meer in te krijgen. Hij stapt uit en begint een verschrikkelijke vloektirade terwijl hij tegen het voorwiel staat te schoppen. Maar ik wil wel eens weten waarom dat ding stil is blijven staan. Op het dashboard wijst één wijzertje met een piepklein benzinepompje erbij op nul. Het kan me niet zo erg veel schelen want ik heb geen haast. We zien wel. Maar toch vindt ik het jammer voor Doenger. Ik voel mijn buikpijn weer, die erger is geworden. Ik doe mijn ogen dicht en sluit me af voor de wereld, terwijl buiten de vloeken en het geschreeuw nog een tijdje door blijven gaan. Een koude wind strijkt over mijn gezicht. Ik hoor hoe de deur open dicht gaat terwijl ik mijn ogen dicht houd.
 “Doenja? Ik weet dat je wakker bent.” Fluistert hij zo zacht alsof hij me niet wakker wil maken.
 Ik knik als antwoord. “Hoe wist je dat?” Ik doe m’n ogen open. Hij houdt z’n gezicht zo vlak voor dat van mij zodat onze neuzen elkaar bijna raken.
 “Door je ademhaling.”
 “Oh”. Ik doe m’n ogen weer dicht. Maar mijn reisgenoot is blijkbaar nog niet van plan mij te laten slapen. Hij slaat een arm om mij heen en trekt me tegen zich aan. Dat vindt ik best, maar zodra hij met zijn hand onder m’n shirt begint te voelen, vindt ik het niet meer best. Ik duw de hand terug en draai mijn rug naar hem toe. Hij begint gewoon opnieuw. Zijn handen zijn koud. Ik voel een soort opstand in mezelf opkomen. “Niet doen.” Hij geeft geen antwoord maar begint me in mijn nek te zoenen.
 “Hou op. Dat wil ik niet.” Ik duw z’n hoofd weg met mijn hand in z’n gezicht.
 “Wat is er nou?” Zegt hij tegen mijn achterhoofd.

“Dat wil ik gewoon niet. Poten thuis.” Mijn maag maakt een rare draai die volgens mij niets met wat er nu gebeurt te maken heeft.

“Ik begrijp echt niets van jou. Eerst ga je steeds bij me op schoot zitten en nou..... raar wijf. Moet ik dat pikken?”

“Ik wil gewoon slapen, oké?” Mijn maag komt nu helemaal in opstand. Moet dat persee nu?

“En ik niet.” Hij draait mijn hoofd naar zich toe maar tegelijkertijd golft er iets in me naar boven.

Ik draai mijn hoofd weg en wil naar buiten springen, maar voordat ik buiten ben heb ik alles al onder gekotst. Ik spring naar buiten maar mijn maag is al geleege. Achter me begint weer een vloektirade. Ik voel me nu vreselijk vies, maar het lichte wel op. De buikpijn is over. Ik blijf met mijn rug naar de truck staan omdat ik niet hoeft te zien wat er achter me gebeurt. Dat hoeft ook niet. Ik wordt opgetild door twee handen om m'n middel en de sloot in gegooid. Een tijdje blijf ik gewoon in het goene water zitten, voordat ik er boos om kan worden. Nu ben ik niet allen vies maar ook nat. Ik wordt er boos om, zomaar de sloot in te zijn gegooid, maar zie ook wel in dat er geen andere oplossing is.

Hij heeft zichzelf er ook in gegooid en duwt nu mijn hoofd onder water. Omdat de sloot maar een halve meter diep is levert dat niet zo erg veel verdrinkingsgevaar op. Maar ik wordt er nog kwader van. Ik schep met mijn handen water op dat ik in z'n gezicht gooi. Hij zit er gewoon bij te lachen.

Weer dat hysterische duivelse lachje waardoor het net lijkt of hij gek geworden is. Dat is hij ook.

Ik probeer hem onder water te duwen maar hij laat zich gewoon omrollen waardoor we allebei onder modder komen te zitten. Hij blijft gewoon door lachen. Ik krijg er kippevel van.

“Nou, ben ik nou echt zo walgelijk dat je van moet kotsen?” Hikt hij er tussendoor. Ik begrijp niet wat er zo amusant is. Plotseling houdt hij op met lachen, klimt uit de sloot en loopt weg.

Ik blijf hem verbaasd na staren. “Nou, kom je nog, of blijf je daar overnachten?” roept hij achterom.

En daar lopen we weer. Maar reken maar niet dat er deze keer iemand zal zijn die ons mee wil nemen, zelfs geen bus vol hippies. “Mensheid, pas op, de marsmannetjes zijn losgebroken. En ze stinken!”

Doenger is niet meer opgehouden met hysterisch lachen, en als je met zo iemand rond loopt werkt dat aanstekelijk. Vooral midden in de nacht, op een verlaten landweg, waarbij je niets meer hebt, modder in je ondergoed hebt en als enige metgezel een idioot waar geen zinnig woord meer uit te krijgen is, dan rest je niets anders dan te lachen. Hoe dieper je in de ellende zit, hoe meer je moet lachen. Ik zie nu het komische van de situatie wel in.

Dus lopen we hier al minstens een uur te gieren en te brullen om niks en te lopen, waarheen maakt niet uit. Dat schiet overigens ook niet erg hard op, omdat we inmiddels voor een tweede keer de sloot in zijn gedoken en toen we door hadden dat we daar niet schoner van werden, hebben we besloten nog viezer te worden. Dus volgde daarop een graspollenbekogeling en koppeltje duikelen in een weiland. Ik kan niet meer zo helder denken en heb het gevoel alsof ik in een hogere dimensie zit. Eentje waar je hoofd bedwelmd wordt met gekkigheid. Of zijn we gewoon high van onze eigen verschrikkelijke walmen die we uitstoten.

“Straks worden we opgepakt voor het veroorzaken van drijfgassen daardoor medeveroorzakers van het gat in de ozonlaag.”

Ik begrijp niet waar hij het over heeft maar het kan ook dat er wat aan mijn oren mankeert. Dat die heel wat anders opvangen dan er werkelijk gezegd wordt. Misschien zien mijn ogen ook wel heel wat anders dan er werkelijk te zien is. Ben ik heel ergens anders dan ik zelf denk. Weet iedereen allang dat ik gek ben behalve ikzelf. Misschien kijken ze nu wel naar me, en observeren mijn vreemde gedrag. Ik maai met mijn armen om me heen om te voelen of er meer mensen zijn dan ik zie. Ik voel niets. Maar ze wijken natuurlijk allemaal achteruit, zodat ik ze niet kan aanraken. Anders worden ze besmet mijn gekte.

“Jaaaaaaah, de tango!” Doenger pakt mijn maaiende armen beet en laat me rondjes draaien, tot ik van de duizeligheid op de grond val. Hij laat zich naast me vallen. Mijn gezicht doet pijn van het lachen. Maar nu zijn we op gehouden. Een hele tijd blijven we omhoog kijken.

“He, Doenger, hoeveel sterren zouden dat zijn denk je?”

“Kweenie, dat is te veel om te tellen. Maar de maan kan ik wel tellen, want die is met niet zo veel gelukkig. Maar met z'n één.”

“Al die sterren hé, dat zijn andere planeetjes met andere weilandjes waar andere mensen naar ons liggen te kijken en zich liggen af te vragen of al die sterren soms andere planeetjes met andere weilandjes zijn waar andere mensen liggen die zich afvragen..... nouja, je weet wel”

“Ik dacht altijd dat het gaswolken waren, miljoenen jaren geleden ontstaan en over nog weer miljoenen jaren worden ze een rode reus en dan een witte dwerg en dan verdwijnen ze weer.”

“Dat is nog idioter dan mijn theorie. Waar haal je die onzin vandaan.”

“Keertje gelezen. Maar het kunnen ook dode mensen zijn, die vanuit de hemel naar ons kijken.”

“Dan zullen die zich wel rot schamen dat ze zulke nakomelingen als wij hebben. En de mensen in de hel dan? Waar zijn die?”

“Daar liggen we op. Dat zijn de insecten die door het gras onder ons lopen.”

“H’m, daar zit wat in.”

“En waarom zouden wij van die verschrikkelijke nakomelingen zijn? We maken gewoon lol, da’s toch niet erg. Al die mensen die oorlog voeren en mekaar uitmoorden, daar zou je je pas voor moeten schamen. Dat ik ook bij die gewelddadige zoogdier soort hoor, dat vindt ik pas erg. Ik zou liever in een apenkolonie leven. Daar zorgen ze voor elkaar en beschermen ze de kleintjes en de ouderen, en ze zoeken voedsel voor elkaar en ze zitten mekaar de hele dag te vlooiën en verder niets. Verder helemaal niets. Geen drukte om niks. Het leven zo simpel mogelijk.”

Ik draai me op m’n buik zodat ik hem aan kan kijken.

“He, Doenja, moet je deze horen, die herinner ik me net:

(gedicht ‘werledvreemd’ van Maarten Hoekzema)

Wereldvreemd

Er rolden rode mollen
Door het paarse gras
Er bromden ronde tollen
In mijn aktetas
Naast grote roze trollen
Met een groene jas
Het was ook van de dollen
Dat ik dronken was

Er liepen blauwe hazen
Door het paarse gras
Ze schiepen gouden vazen
Uit cederhout en vlas
Ze braakten oude kazen
In mijn contrabas
Het zou me niets verbazen
Als ik dronken was

Er reden domme mensen
Door het groene gras
In Mercedes Benzen
Met zwart spiegelglas
Ze trokken eigen grenzen
Met sigarenas
Ik kon alleen maar wensen

Dat ik dronken was.

Ik zeg niks maar geef hem een klein kusje op z'n mond.

“Jij weet ook niet wat je wil.”

“Ik moest niet kotsen van jou. Ik was al misselijk.”

“Oh. En sorry trouwens. Ik was irritant. Mag ik een nieuwe kans?”

“Die heb je nu.”

“Oké” Hij pakt mijn hoofd beet en geeft weer een lange tongzoen. Het smaakt naar modder, slootwater en kots en 't is erg lekker. Hij begint mijn shirt en broek uit te sjoeren en daarna die van zichzelf. In je blote kont in een weiland terwijl alle voorvaderen boven ons toekijken. Dat is pas wereldvreemd.

Zijn we nou midden in dat weiland in slaap gevallen? Blijkbaar wel, want ik word er wel in wakker. Ik werd wakker van een klein belletje. In mijn jaszak. De mobiel gaat af. Doenger blijft gewoon door slapen. Ik houd het telefoontje een eindje van me af alsof het een bom is die af kan gaan, en besluit dan toch maar op te nemen.

“Celeste, ben jij dat?” Een meisjesstem.

“Uhm, ik geloof van wel. En wie ben jij?” Ik ben niet verbaasd of bang.

“Eindelijk! Luister, het spijt ons echt. Echt waar. We gaan proberen je terug te halen. Kun je ook zeggen waar je zit?”

“In een weiland in Arizona.”

“Dat bedoel ik niet! Welk jaar natuurlijk! In welk jaar zit je?” Het klinkt verbaasd, alsof dat een doodnormale vraag is en heel stom ik dat daar zelf niet op zou kunnen komen.

“Welk jaar?”

“Ja, welke tijd! Wat dacht je dan?”

“Ik geloof 1974”

“Dat is wel een heel eind de verkeerde kant op! Waarom heb je niet gebeld?”

Ja, waarom heb ik zelf eigenlijk niet geprobeerd te bellen?

“Kweenie. Mag ik ook weten waar dit allemaal over gaat?”

“Sorry? Ben jij Celeste wel?”

“Ja, ik ben Celeste.”

“Bewijs maar”

“Ik heb rode haren”

“Wat heb je in je zak?”

“Een pistool”

“Oké, overtuigd”

“We hebben je locatie inmiddels gevonden. Een weiland zei je? Dat is lekker makkelijk. Slim van je.”

“Ik heb geen idee van waar je het over hebt.” Maar dat laatste wordt niet meer gehoord want de verbinding is al verbroken. Nu ga ik dus maar liggen afwachten want ze komen me dus halen. Wat zou er komen? Een helikopter? Een ruimteschip? Alles lijkt mogelijk. Ik kijk naar Doenger. Als hij slaapt ziet hij er wel lief uit. Minder woest. De eerste keer dat ik hem zie slapen, terwijl hij mij al minstens 3 keer heeft zien slapen. Ik draai zijn haar om m'n vinger, en ben daar al een tijdje gedachteloos mee bezig, wanneer ik inderdaad iets vreemds zie.

Ik knijp mijn ogen dicht en doe ze weer open maar ik had kunnen weten dat dat niet helpt.

De lucht leeft. Ik stop mijn hoofd onder Doenger's jas en hoop dat ik wakker word. Maar wanneer ik weer kijk is het er nog steeds. Een soort draaikolk in de lucht, vlak boven de grond en zo'n 20 meter van ons af. Ik zie het vast verkeerd. Ik stoot Doenger aan, maar die draait zich om met een h'mmm en blijft gewon verder slapen. Ik trek mijn broek aan, en loop er naar toe. De draaikolk staat nu stil en vormt een ronde cirkel. Dit gaat volkomen geluidloos. De cirkel lijkt op een spiegel, van glad glimmend materiaal, maar spiegelt niet. Het is niet zwart, maar heeft ook geen kleur. Het is volkomen kleurloos. Ik merk niet meer dat ik het koud heb, niet meer dat ik op blote voeten, met alleen een beha en een spijkerbroek aan. Ik ben nieuwsgierigheid. Ik strek heel langzaam mijn arm uit en veeg met een vingertopje over het oppervlak. Bij de aanraking van mijn hand begint het gladde materiaal een beetje te bobbelen en te rimpelen alsof het water is. Maar ik trek geschrokken mijn hand terug omdat er een ongelofelijke zuigkracht was. Als ik mijn hand niet op tijd had terug getrokken was ik zo tegen de cirkel aan gezogen. En misschien er doorheen? Het oppervlak rimpelt terug tot het weer zo glad is als

glas. Ik loop er omheen. Aan de nadere kant is *volkomen niets*. *Het ding bestaat maar aan één kant*. Aan de andere kant is niets te zien, behalve op 20 meter afstand Doenger. Hij zit rechtop en heeft zijn ogen wijd open gesperd.

Ik let niet op hem. Dit ding, dat is een soort deur. Een deur naar mijn vroegere leven, naar mijn verleden. Als ik hier doorheen zou stappen zou ik alles te weten komen. Maar zou ik dan ook nog terug kunnen? Terug naar Doenger? Ik draai me om en roep naar hem. Ik wil dat hij mee gaat. Maar hij blijkbaar niet. Hij roept dat ik hier weg moet gaan, bij hem moet komen. Hij lijkt wel *bang*. Ik heb hem nog nooit bang gezien. Maar als ik gewoon door de cirkel heen stap, dan zal hij toch wel achter me aan komen? Ik hef een voet op en duw 'm in de cirkel. Onmiddellijk voel ik hoe er met een enorme kracht aan me getrokken wordt. Ik wordt naar binnen gezogen en voel hoe mijn lichaam bijna uit elkaar klappt van allerlei krachten die er aan rukken, trekken en duwen, ook van binnen. Er wordt met een enorme kracht op mijn hoofd gebeukt, terwijl er tegelijkertijd duizenden naalden in mijn hoofd prikken. Dan wordt ik vooruit geduwd, heel snel, en kom met een smak op een vloer terecht. Een koude tegelvloer, geen gras. Ik voel me alsof ik gemarteld ben en blijf met mijn hoofd naar beneden op de grond liggen. Ik kan me maar een keer eerder herinneren dat ik me zo voelde. In de trein, toen ik mijn geheugen verloor en die man naar buiten viel. Allerlei stemmen klinken rondom mij.

“Dat is ze niet!”

“Dat is ze wel!”

En tegelijkertijd:

“Moet je ruiken, hé! Die heeft een modderbad genomen!”

En een zachte stem:

“Celeste? Kun je opstaan, meisje?”

En ik voel hoe ik wordt opgetild, voordat ik het bewustzijn verlies.

Ik ben Celeste Mummer.

Ik ben 19 jaar oud en woon in Oxford, waar ik Natuurkunde studeerde.

Ik woon bij mijn moeder, die met me mee verhuisd is toen ik ging studeren. Zij komt uit Duitsland, uit de BRD. Thuis praat ik Duits met haar, buitenshuis Engels. Zij luistert de hele dag door opera, vooral Faust. Ik zing nu steeds heel hard mee, maar het schijnt dat ik er vroeger een hekel aan had. Mijn vader is marinier en die heb ik nog niet gezien, sinds ik drie weken geleden weer in m'n eigen tijd terug kwam. Dat is dus mijn leven, volgens wat ik gehoord heb van m'n vrienden en m'n moeder. Want zelf weet ik me nog steeds heel weinig te herinneren. Het is uitzonderlijk saai hier.

Ik snap niet dat ik zo'n leven ooit leuk heb kunnen vinden. Ik heb alles onderzocht van het meisje dat ik geweest schijn te zijn. Ik heb absoluut geen overeenkomsten kunnen vinden met haar en mij, behalve op foto's. Maar dan nog alleen het uiterlijk. Haar ogen zijn zo anders. Gelukkig staan ze, maar ze zijn leeg. Mijn ogen zijn niet leeg. Als je goed kijkt zie je dat ik voortdurend nadenk.

Over de maatschappij, politiek, filosofie, literatuur en vooral het leven zelf. En over alles wat Doenger heeft gezegd. Ik ben begonnen met de boeken op te zoeken en te lezen die in zijn zadeltas zaten en die ik in de stromende regen na het ongeluk bij elkaar had geraapt. Ik begrijp nu nog beter alles wat hij gezegd heeft. Ik hoop steeds hem ooit nog terug te vinden, maar weet tegelijkertijd dat dat waarschijnlijk toch niet zal gebeuren. Voor mij zijn er maar 3 weken voorbij gegaan sinds ik door die tijdskolk getrokken ben, maar voor hem 30 jaar. Een tijdskolk ja. Of zoiets. Dat hadden mijn vrienden van de Natuurkunde uit gevogeld. Dat stelletje heeft een bijna religieuze bewondering voor Albert Einstein en z'n relativiteitstheorie. Twee jaar lang hebben ze geprobeerd die theorie te bewijzen met allerlei proeven, tot ze inderdaad iets gevonden hadden dat sneller kon dan licht en geluid en daardoor in een andere tijdsbeleving zat. Als je het aan zette tenminste. En dat duurde uren. Wanneer het ding een maal op gang op gebracht was, wat maar twee keer gelukt is, namelijk beide keren dat ik erdoorheen viel, ontstond er een kleine cirkel waarbinnen een 5^e dimensie met andere tijdswaarden en een volkomen luchtledigheid was. Het schijnt dat ik zelf erg hard aan dit ding heb meegewerkt, en verschrikkelijk enthousiast was, maar ik wil er nu niets meer van weten. De droom van tijdreizen was toch al niet realiseerbaar, omdat er niet te controleren is in welke tijd je terecht zou komen. Als je tenminste in een tijd terecht zou komen en niet in een oneindige leegheid, in totaal niets. Dus heb ik geluk gehad. Ik ben er per ongeluk doorheen geduwd tijdens een ruzie met mijn Natuurkunde

vriendjes. Ik heb maar twee weken in 1974 gezeten, en toch ben ik hier in Oxford een jaar weg geweest. Omdat ze daar ook niets van snapt, en het ding volkomen oncontroleerbaar is, hebben we 'm vernietigd. Want wat heb je nu aan tijdreizen? Het is beter om de geschiedenis zo te laten als 'ie is, al is dat nog zo onaangenaam. Het schijnt dat een van m'n vrienden, Cyriel, het idiote plan had opgevat Karl Marx dood te schieten voordat die zijn communistisch manifest kon schrijven. Ik was toen tegen op dat plan en rukte het pistool uit zijn hand waarnaar hij me er door heen duwde toen hij probeerde het terug te krijgen. En toen botste ik dus aan de andere kant tegen die man op, die gewoon op de verkeerde plek op de verkeerde plaats was. Ik heb wat meer informatie over Karl Marx verzameld, en het bleek dat hij het helemaal niet zo bedoeld heeft als wat Stalin er van gemaakt heeft. Het was zijn schuld niet, niet echt tenminste. Maar dat is nu allemaal gepraat achteraf. Cyriel blijft maar zeggen dat het hem zo spijt, maar dat kan me niet schelen. Het was wel een leuke ervaring. Al hebben ze die Einstein-machine wel op mijn verzoek vernietigd, omdat het nogal slecht voor je gezondheid is. Vooral voor je hoofd. Dat heb ik wel gemerkt. Na dat ik terug kwam ben ik dagen bewusteloos gebleven. Het viel me moeilijk om te zeggen dat ik het ding vernietigd wou hebben, maar ik heb toch doorgezet. Door dat ding kapot te maken zou de kans namelijk nog kleiner worden Doenger ooit terug te zien. Al zou ik waarschijnlijk toch geen 3^e keer door het ding willen gaan. En waarschijnlijk zou ik op een totaal andere plek en tijd terecht komen. Of helemaal nergens uit komen en voor eeuwig in het niks blijven hangen. Wat Doenger vertelde over de maatschappij, dat die een malle molen is waar je niet meer uit kunt komen als je er eenmaal aan gewend bent, daar moet ik steeds aan denken. Ik zou wel net zo willen rondreizen als hij, maar heb toch besloten om een gewone opleiding te volgen, een diploma te halen en een baan te krijgen. Dan zal ik ontzettend moeten opletten dat mijn leven geen aaneenschakeling wordt van regelmaat en systeem, maar ik zal zijn lessen niet vergeten. Voor hem was het te doen, maar zijn idealen lijken me niet geheel te verwezenlijken. De meeste mensen zijn nou eenmaal gedoemd om in die malle molen rond te draaien, ze kunnen niet anders. Zo'n leven als hij beschreef, van totale vrijheid, daar zijn slechts enkelen toe in staat. Ik ben vooral van plan gelukkig te worden en alleen nog te doen waar ik zin in heb. M'n haar houd ik in korte stekeltjes. Ik heb een tatoeage op m'n rug laten zetten van een uil. Symbool voor wijsheid. Ik heb lang getwijfeld of ik een kraai zou laten zetten, net als Doenger, als symbool voor de verbinding voor het rijk van de levenden en de doden. Maar wijsheid die je nu kunt gebruiken lijkt me belangrijker dan nadenken over wat er in een volgend leven zou kunnen gebeuren. Daar houd ik me niet mee bezig, de wereld waar ik nu in zit vindt ik interessanter. En ik wil wat van m'n leven maken. Ik begrijp niet wat ik ooit van plan was te bereiken met de opleiding die ik volgde. Het lijkt me dat mijn leven dan inderdaad zo treurig zou worden als Doenger beschreef.

Leeg. Ik wil nadenken over de wereld en alles wat er in is.

Maar ik wil niets meer met Natuurkunde te maken hebben. Ik begrijp toch al niet wat ik er ooit leuk aan heb gevonden. Ik heb m'n studie opgezegd en me aan gemeld voor een studie filosofische wetenschappen. Aan dezelfde universiteit. Hij schijnt gegeven te worden door Rus, ene D. Prestooplénië. De meeste studenten zijn ontzettend enthousiast over deze man, die veel discussies lijdt en zelfs het saaiste onderwerp boeiend kan vertellen. Na deze verhalen heb ik nog meer zin in m'n nieuwe opleiding. Ik ben er nu naar op weg. Ik kijk omhoog naar de lucht en om me heen naar alle mensen en vindt het leven prachtig. Ik voel me blij. Het is twee metrostation en dan nog een stukje lopen naar de universiteit. Ik blijf staan en kijk omhoog naar het gebouw. Het is het gebouw uit mijn droom. Toen we in die oude auto sliepen. Ik loop naar binnen, waar de koelte aangenaam is na de warmte van het zomerse weer buiten. Het is maar een klein lokaaltje, waar ik les heb. Geen grote collegezaal. Ik heb maar 12 medestudenten met dezelfde studie. Die zitten er allemaal al. Ik blijf even in de deuropening staan om de professor in me op te nemen, die zo goed schijnt te zijn. Hij heeft lang grijs tot op z'n schouders, en een nogal gehavend gezicht. Een litteken vanaf z'n linkeroog naar beneden en drie onder elkaar op z'n rechterwang naar z'n oor. Er zit een hap in z'n oor. Ik blijf naar hem staan kijken. Mijn voeten willen me niet verder dragen alsof er enorme gewichten in de zolen zitten. Ik ben geschrokken van zijn uiterlijk. Hij is zo veel *ouder*. 30 jaar ouder. Is dat werkelijk die hysterische lachende motorrijder, die mij in sloten gooide? Is hij het echt? Is dat de man waar ik drie weken geleden mee had gevreeën in dat weiland? Ik had vergeten dat hij nu zo veel ouder zou zijn. Ik wou hem wel terug zien, maar niet zo. Ik kan me nu nog om draaien en weg gaan. Of zal ik naar hem

toegaan? Maar hij heeft me al gezien. Hij draait zich naar me toe en glimlacht even, waardoor zijn gezicht er raar vertrokken uit ziet.

“Kom binnen, Celeste, we wachten op je. Of moet ik Doenja zeggen?”